

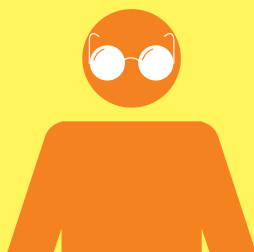
Blue
Rolling
Dot

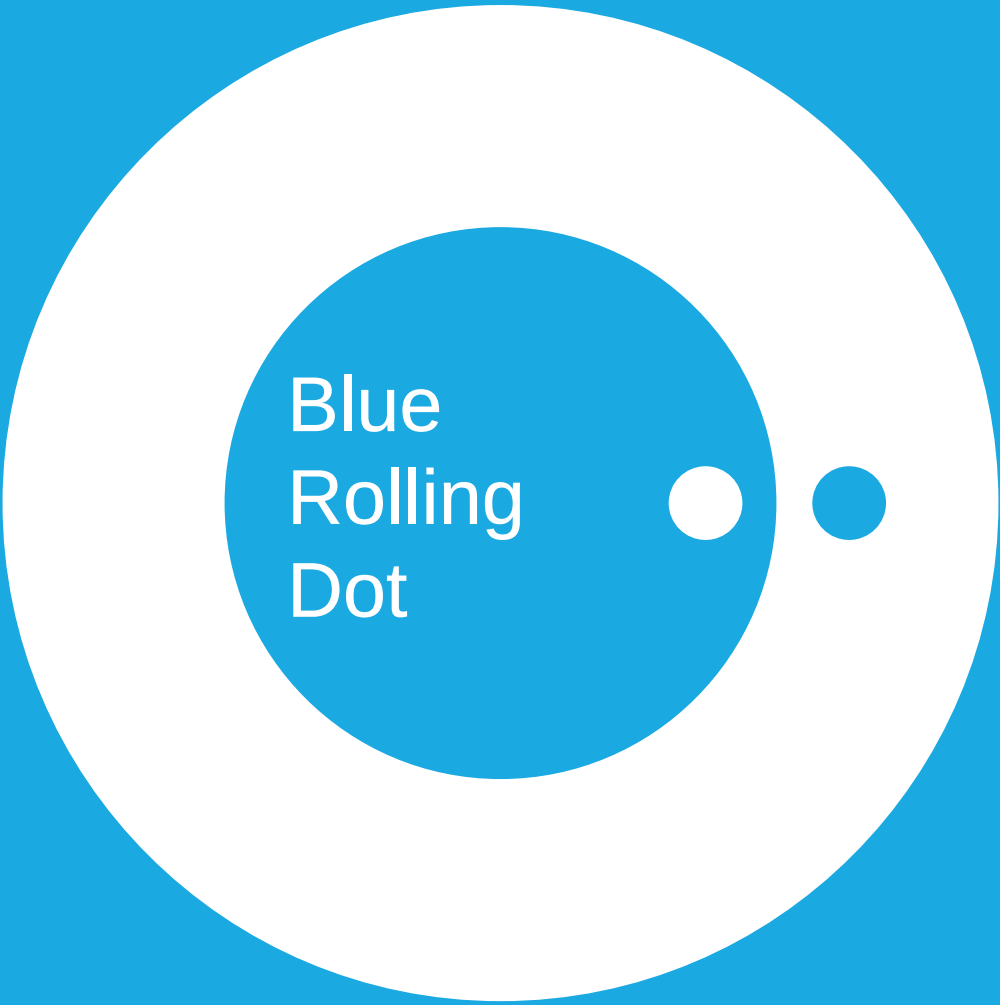

How-to?

รู้ไว้ใช้ว่า
ใส่ผ้าอ้อมกาม

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)

The logo consists of a large white circle centered on a blue background. Inside this white circle is a smaller blue circle. The text "Blue Rolling Dot" is written in white inside the blue circle. To the right of the blue circle, within the white circle, are two small circles: a white one followed by a blue one.

Blue
Rolling
Dot

How-To รู้ไว้ใช้ว่า ใส่บา้แบกหาม

ISBN

978-616-11-2978-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1,000 ชุด (กรกฎาคม 2559)

ที่ปรึกษา.....	แพทย์หญิงวัชรารัตน์ วัชรกุลย์
บรรณาธิการ.....	อัปสร จินดาพงษ์
ผู้เขียน.....	ชัชพรพล เพ็ญโฉม / สุวิทย์ วงศ์จุริราวัฒน์ชัย webmaster@Bluerollingdot
ออกแบบ/ศิลปกรรม.....	เศรษฐพงษ์ ดีอุดม
ประสานงานวิชาการ และการผลิต.....	อัปสร จินดาพงษ์ / แพรว เที่ยมน้อย
ประสานงานเนื้อหา.....	ธวัชชัย แสงธรรมชัย / สุทธิโชค จรรย์อังกูร
เรียบเรียงผลงานและ พิสูจน์อักษร.....	บริษัท วาย นีต โซเชียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด
ผู้จัดพิมพ์.....	สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ (สสพ.)
ที่อยู่.....	88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ซ.6 ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรศัพท์/โทรสาร.....	0 2832 9200 / 0 2832 9201
โรงพิมพ์.....	บริษัท สหมิตรพรินต์ติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด โทร. 0-2903-8257-9

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักงานหอสมุดแห่งชาติ

How-to? รู้ไว้ใช้ว่า ใส่บา้แบกหาม.-- นนทบุรี : สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข
กระทรวงสาธารณสุข, 2559. 72 หน้า. -- (Blue Rolling Dot).

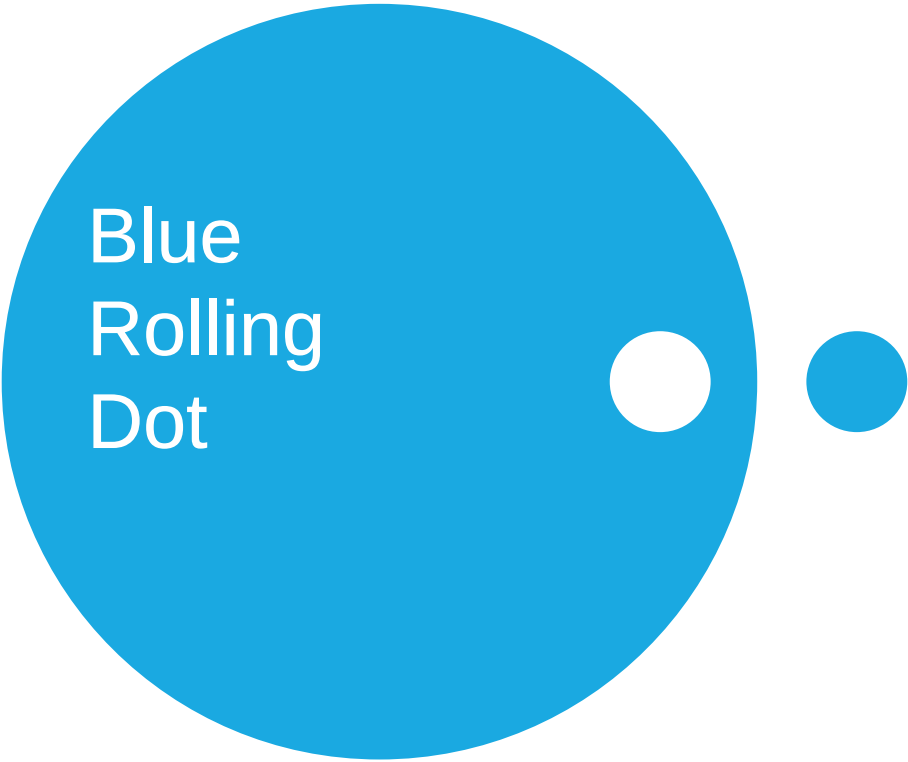
1. คนพิการ. 2. คนตาบอด. I. ชื่อเรื่อง.

305.90816

ISBN 978-616-11-2978-1

<http://www.hsri.or.th>
<http://www.healthyability.com>
<http://www.bluerollingdot.org>

Blue Rolling Dot

แหล่งข้อมูลข่าวสารเพื่อให้ความรู้ความเข้าใจในความพิการและคนพิการ
สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมให้น่าอยู่
ลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวก
เพื่อให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

บทนำจากผู้ริเริ่มแนวคิด

จากจุดเริ่มต้นของการเป็นนิตยสารออนไลน์ (Online Magazine) และเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Online Community) ในชื่อว่า BlueRollingDot (www.bluerollingdot.org) สู่สิ่งพิมพ์ในรูปแบบชุดหนังสือทั้งหมด 8 เล่ม ที่จัดทำขึ้นโดยมีเป้าหมายเพื่อขยายโอกาสการเข้าถึงองค์ความรู้ที่ได้มีการรวบรวมและนำเสนอผ่าน website ที่คนทุกคนสามารถเข้าถึงได้ นั่นคือ website accessibility มาเป็นรูปแบบ pocket book ฉบับกะทัดรัด

แนวคิดของการพัฒนา BlueRollingDot คือการนำเสนอองค์ความรู้เกี่ยวกับชีวิตรอบด้านของคนพิการที่ครอบคลุมในหลายๆ มิติ ไม่ว่าจะเป็น การประกอบอาชีพ นวัตกรรมเทคโนโลยี องค์ความรู้ การออกแบบ ศิลปะ บันเทิง รูปแบบการดำเนินชีวิต หรือวิธีการต่างๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับความรู้เพื่อช่วยเหลือคนพิการ สร้างทัศนคติเชิงบวก เปิดใจรับมุมมองอีกด้านของสังคม และอยู่ร่วมกันได้บนสังคมที่มีความแตกต่างหลากหลาย รวมถึงข้อมูลข่าวสารหรือสาระสำคัญบางเรื่องในสังคมที่มีความยุ่งยากสลับซับซ้อน ก็ได้นำมาผ่านกลั่นกรองบนฝีมือลายมือเมื่อนักเขียนหลายๆ คนถ่ายทอดมุมมองต่างๆ มาเป็นเรื่องราวที่สร้างแรงบันดาลใจในการคิดสร้างสรรค์เพื่อพัฒนาสังคมลดข้อจำกัด เพิ่มความสะดวกให้ทุกคนสามารถเข้าถึงสุขภาวะที่ดีได้อย่างเท่าเทียมกัน

แพทย์หญิงวัชรารัตน์ ไร่ไพฑูรย์

ผู้อำนวยการกลุ่มภารกิจและผู้จัดการงานวิจัย

สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข

บทบรรณาธิการ

ทำไมต้อง **BlueRollingDot** หากแปลตรงๆ ตัว ก็คงสื่อความหมายได้ว่า จุดกลิ้งสีฟ้า แล้วอะไรคือ จุดกลิ้งสีฟ้า ชื่อนี้หลายคนอาจไม่คุ้นเคย หรือได้ยินแล้วมีความแปลกใหม่ แต่จะน่าสนใจหรือน่าดึงดูดไหมนั้น เราลองมาดูที่มาของ BlueRollingDot กันก่อนสักนิด ซึ่งกว่าจะออกมาเป็นชื่อนี้ หลายหลายคน หลากหลายความคิด หลากหลายประสบการณ์ หลากหลายความแตกต่าง ที่ร่วมกันเข้ามาช่วยกัน ร่วมคิด ร่วมหาหรือ ร่วมแลกเปลี่ยน ร่วมพูดคุย ไม่ว่าจะเป็นทีมงานของสถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ หรือ สสพ. (ก่อนหน้านั้น สสพ.คงความเป็นเครือข่ายสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือสวรส. จนผนวกมาเป็นทีมงานของสวรส.ในปัจจุบันนี้) และที่ขาดไม่ได้คือทีมงานของบริษัท วาย นีออต โซเชียล เอ็นเตอร์ไพรส์ จำกัด นำทีมโดย น้องอุ๋ ธวัชชัย แสงธรรมชัย ที่ได้เข้ามาเป็นคนจุดชนวนประกายการทำนิตยสารและสังคมออนไลน์ รวมถึงได้สรรหาทีมนักเขียนมากฝีมือเข้ามาเป็นทีมทำงาน โดยการร่วมคิดร่วมทำในครั้งนี้ น้องอุ๋ได้บอกกับพวกเราว่า เป็นการสร้างการเรียนรู้ใหม่ โดยกระโดดออกจากเรื่องคนพิการ ความพิการเดิมๆ มาสู่การสร้างค่านิยมที่ไม่คุ้นเคย แต่ยังคงความเกี่ยวข้องอยู่

กลับมาคำถามที่ว่า ทำไมต้อง BlueRollingDot เราเห็นพ้องกันว่า ใช้ blue เพราะสีน้ำเงินเป็นสัญลักษณ์ของความพิการทั่วโลก ส่วน rolling นั้นต้องการสื่อถึงการกลิ้งไปข้างหน้า การขยับ การหมุน การเคลื่อนที่ไปด้วยกัน เพื่อสร้างสังคมที่เท่าเทียม มาถึง dot ก็พยายามจะหมายถึงคนที่เป็กลุ่มเล็กๆ หรือคนตัวเล็กตัวน้อยในสังคม พอนำมารวมๆ กัน ชื่ออาจแปลกแต่นิยามความหมายดี เราทุกคนจึงตกลงที่จะใช้ชื่อ BlueRollingDot มีความหมายโดยรวมว่า “คนกลุ่มเล็กๆ ที่รวมกลุ่มกันเคลื่อนที่ไปข้างหน้าเพื่อสร้างสังคมที่มความเท่าเทียมทั้งที่เป็นกลุ่มคนพิการและคนทั่วไปในสังคม” นี่จึงเป็นที่มาของชื่อนี้

How-To รู้ไว้ใช้ว่า ใสบ่าแบกหาม บทความเล่นนี้ จะกล่าวถึงเรื่องราวเรียบง่าย วิธีการง่ายๆ บอกเล่าให้คุณได้รับรู้ เปิดประเด็นให้คุณได้เห็นและเข้าใจในบางเรื่องบางอย่าง ที่ดูเป็นเรื่องเล็กน้อยของเรา แต่เป็นเรื่องใหญ่ของเขา และนั่น..ก็จะทำให้คุณไม่ไปแบ่งแยกหรือกีดกันใครบางคนของออกจากสังคมโดยที่คุณก็ไมรู้ตัว!!

อัปสร จินดาพงษ์

สารบัญ

ที่มา : <http://daddybloggers.com.au/wp-content/uploads/2013/03/Public-Toilets.jpg>

วิธีปฏิบัติต่อคนตาบอด: รู้เขารู้เรา เขาแอบปีเราแอบปี	1
อ่าน-ตะ-กุก-ตะ-กิก = dyslexia อาการอ่านหนังสือไม่ออก	4
ศูนย์สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ แลกเปลี่ยนข้อมูลทางการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมกัน	6
‘คู่มือดูแลคนพิการทางร่างกาย’ รู้ไว้สัณิด ช่วยคนพิการได้เยอะเลย	9
มาเรียนรู้ ฟันฟู และพัฒนาเด็กพิการกันเถอะ	14
Banknote for blind แบนกโน้ไบน์! เพื่อทุกคน	17
ความกลัวในสายตา ‘คนตาบอด’	22
สำรวจ ‘เบียดคนพิการ’ ความจริงของโลกวันนี้	25

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 1 ‘เลือกปฏิบัติ’	30
นับเราด้วยคน : ตอนที่ 2 เวิร์กหรือไม่...ใจกำหนด	33
นับเราด้วยคน : ตอนที่ 3 ผู้ถูกตีตรา	37
นับเราด้วยคน : ตอนที่ 4 เพื่อ...คนพิการ	41
นับเราด้วยคน : ตอนที่ 5 โลกไร้เพศ	45
นับเราด้วยคน : ตอนที่ 6 ข้ออ้าง	49
เรื่องราว-คน-พิเศษ-เกิดขึ้น-ธรรมดา : ตอนที่ 1	53

วิธีปฏิบัติต่อคนตาบอด

รู้เขารู้เรา เขาแฮปปี้เราแฮปปี้

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จิราวานิชย์, วันที่ 20 พฤศจิกายน 2556

คุณอาจสงสัยว่าในโลกยุคปัจจุบัน คุณมีโอกาสนำชีวิตประจำวันร่วมกันกับคนพิการมากขึ้น เนื่องจากมุมมองต่อคนพิการเปลี่ยนไป อีกทั้งสิ่งแวดล้อมยังออกแบบให้อึดต่อกายภาพของทุกคนมากขึ้น ดังนั้น การปฏิบัติตัวต่อคนพิการซึ่งอาจเป็นเรื่องไม่คุ้นเคยสำหรับใครหลายคนจึงกลายเป็นสิ่งสำคัญที่ควรรู้ คนตาบอดเป็นคนพิการกลุ่มหนึ่งที่ต้องได้รับความใส่ใจเป็นพิเศษเมื่อใช้ชีวิตร่วมกับคนทั่วไป อย่างไรก็ตาม หลายคนอาจมีคำถามในใจว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะไม่ ‘มาก’ หรือ ‘น้อย’ เกินไป ต่อไปนี้เป็นหลักปฏิบัติพื้นฐานง่ายๆ เมื่อคุณต้องสัมผัสหรือใช้ชีวิตร่วมกับคนตาบอด

1. ตาบอด ใจไม่บอด คุณควรปฏิบัติต่อคนตาบอดเหมือนบุคคลทั่วไป การมองไม่เห็นเป็นเพียงความพิการทางกาย ส่วนความรู้สึนึกคิด ความสนใจใคร่รู้ ความต้องการแสดงความคิดเห็น ฯลฯ ยังคงเหมือนคนทั่วไป ดังนั้น จึงไม่ควรมีท่าทีหวงใยมากเกินไป หรือปฏิบัติตัวแปลกไปจากที่กระทำต่อคนทั่วไป

2. ไม่ต้องเกรงใจ คนตาบอดสามารถดูแลและให้บริการคุณในเรื่องต่างๆ ได้เช่นเดียวกับที่คุณมีน้ำใจต่อเขา ดังนั้น คุณไม่จำเป็นต้องเกรงใจคนตาบอดเมื่อเขาเสนอให้ความช่วยเหลือแก่คุณ หากแต่ควรให้โอกาสในการแสดงออกแก่เขา นอกจากนี้คุณมีเหตุขัดข้องสุดวิสัยจริงๆ

3. มองไม่เห็น แต่ใช้ว่าจะชอบอยู่มีดๆ แม้คนตาบอดจะมองไม่เห็น แต่บางคนไม่ชอบอยู่ในห้องที่ไม่มีแสง ดังนั้น หากเขาถามหาสวิตช์เพื่อเปิดไฟของจงอย่าแปลกใจ

4. **ประตู ไม่เปิดก็ปิด** ไม่ควรเปิดประตูค้างไว้ในสถานที่ที่มีคนตาบอดอยู่ แต่ควรปิดหรือเปิดกว้างจนชิดฝาผนังไปเลย ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้เขาเดินชน

5. **มีน้ำใจให้ความช่วยเหลือ** ควรเสนอความช่วยเหลือต่อคนตาบอดเวลาข้ามถนนหรือในสถานการณ์ต่างๆ แม้ว่าบางครั้ง คุณจะถูกปฏิเสธไม่ยอมรับความช่วยเหลือก็ตาม

6. **ตาไม่เห็น แต่หูได้ยิน** ในการสนทนากับคนตาบอด ควรพูดคุยเหมือนที่กระทำกับคนทั่วไปไม่ต้องพูดเสียงดังกว่าปกติ หรือพูดผ่านลำโพงที่เป็นเพื่อนหรือผู้นำทางของเขา

7. **คำว่า ‘ตาบอด’** ไม่เป็นไร หากจำเป็นต้องพูดคำที่เกี่ยวกับ ‘ตาบอด’ หรือ ‘มองเห็น’ ไม่จำเป็นต้องเลี่ยงไปใช้คำอื่น

8. **ทักทายเพื่อแสดงตัว** เมื่อเข้าไปในห้องที่มีคนตาบอดอยู่ ควรพูดทักทายหรือใช้เสียงเพื่อให้ทราบว่ามีคนเข้ามา ไม่ควรถามว่า “ทายซิว่าใคร” แต่ควรบอกชื่อไปเลย หากมีบุคคลเพิ่มขึ้นควรบอกให้ทราบด้วย

9. ไม่ต้องไหว้ แต่ทักทายด้วยการสัมผัสมือ การทักทายคนตาบอดทำได้โดยการสัมผัสมือ ซึ่งเป็นการแสดงถึงความยิ้มแย้มแจ่มใสและความเป็นมิตร ไม่ว่าจะเป็นการพบหรืออำลา

10. บอกตำแหน่งเครื่องขยายเสียง ในที่ที่มีการใช้เครื่องขยายเสียง ควรบอกให้คนตาบอดทราบตำแหน่งของผู้พูด เพื่อจะได้หันหน้าไปทางผู้พูดได้ถูกต้องแทนที่จะหันไปตามเสียงที่มาจากรถไฟฟ้า ซึ่งอาจทำให้คนตาบอดพูดกับรถไฟฟ้าได้

11. จากไปให้กล่าวอำลา หลังการสนทนา เมื่อจะจากไปควรบอกให้คนตาบอดทราบ มิฉะนั้น คนตาบอดอาจรู้สึกเกือยที่ต้องพูดอยู่คนเดียว

เมื่อต้องอยู่ร่วมกับคนตาบอด ลองคำนึงถึงหลักดังกล่าวและนำไปปฏิบัติดู แล้วคุณะพบว่า ไม่มีข้อจำกัดใดที่จะกั้นขวางคำว่า **‘มิตรภาพ’**

เรียบเรียงจาก : บทความเรื่อง ‘ช่วยเหลือคนตาบอดอย่างไรดี’ โดย ศิริณี อักขรมี
จากเว็บไซต์ ชมรมอาสาสมัครเพื่อคนตาบอด

ที่มา : <http://thebigpicturemovie.com/news/>

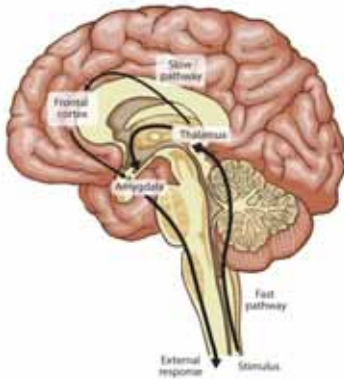
อ่าน-ตะ-กุก-ตะ-กัก = dyslexia อาการอ่านหนังสือไม่ออก

เขียนโดย : ชัชพรพล เพ็ญโฉม, วันที่ 8 มกราคม 2557

บ่อยครั้งที่ผู้ปกครองหรือแม้แต่ครูอาจารย์ดีตราเด็กที่อ่านหนังสือไม่ฉะฉานเท่ากับเด็กคนอื่น ๆ ในห้องว่า ‘โง่’ ‘ปัญญาทึบ’ ทั้งที่แท้จริงแล้ว สาเหตุที่เด็กๆ เหล่านั้นอ่านหนังสือไม่ออกเกิดจากสมองส่วนทาลามัส (Thalamus) ของพวกเขาทำงานผิดปกติ ทำให้ไม่สามารถอ่าน สะกดคำ หรือเขียนหนังสือได้เหมือนเด็กทั่วไป ซึ่งกลุ่มอาการดังกล่าวนี้เรียกว่า ‘**ดิสเล็กเซีย**’ (dyslexia)

ดิสเล็กเซียเป็นความผิดปกติทางกาย อันไม่ได้เกิดจากสิ่งแวดล้อมหรือการเลี้ยงดู ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจหากพบว่าแม้แต่บุคคลระดับผู้นำประเทศ นักกฎหมาย นักเขียน ศิลปินระดับโลก หรือแม้แต่เชื้อพระวงศ์อังกฤษจะ ‘**อ่านหนังสือไม่แตก**’

สำหรับคนทั่วไป การสะกดคำและการอ่าน เกิดขึ้นเมื่อสมองส่วนทาลามัสรับข้อมูลจากประสาทสัมผัสแล้วส่งต่อไปยังสมองที่แปลข้อมูลและการมองเห็น ดังนั้น เมื่อเห็นคำ สมองจะประมวลผลเกิดภาพรวม แปลข้อมูลและอ่านได้ทันที แต่สำหรับกรณีผู้มีอาการดิสเล็กเซียซึ่งสมองทาลามัสทำงานผิดปกติ นั้น ตัวอักษรจะค่อยๆ ปรากฏและเดินทางมาสู่สมองส่วนที่แปลความ จึงทำให้อ่านได้ช้า อีกทั้ง ยังมีข้อจำกัดในการแยกแยะตัวอักษรที่มีความคล้ายคลึงกัน อาทิ เช่น ช ช ฌ ฌ รวมทั้งสระและวรรณยุกต์ ดังนั้น ผู้มีอาการดิสเล็กเซียจึงมีปัญหาในการประสมคำ อันนำมาซึ่งการอ่านตะกุกตะกักในที่สุด

ที่มา : <https://www.bettefetter.com/is-it-dyslexia>

แม้จะมีสาเหตุมาจากปัจจัยทางกาย แต่กลุ่มอาการดิสเล็กเซียกลับสามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกฝน เพียงแต่ต้องอาศัยความอดทน และกำลังใจจากคนรอบข้าง ซึ่งแน่นอนว่าพ่อแม่ผู้ปกครองและครู คือ บุคคลที่มีบทบาทสำคัญที่สุด ดังเห็นได้จากกรณีของไบรอัน เมน (Brian Mayne) ที่มีอาการดิสเล็กเซียรักษาไม่หายจนถึงอายุ 14 ปีจนได้มาเจอกับครูชื่อไมค์ โรสวอร์น (Mike Rosewarne) ผู้ให้กำลังใจด้วยประโยคที่ว่า *“If you think you can, you can. If you think you can’t, you can’t. – and either way you’re right.”* “ถ้าเธอคิดว่าเธอทำได้ เธอก็ทำได้ ถ้าเธอคิดว่าเธอทำไม่ได้ เธอก็ทำไม่ได้ และไม่ว่าเธอจะคิดอย่างไร เธอก็ถูกเสมอ”

ทราบดังนี้แล้ว เด็กๆ ที่มีอาการดิสเล็กเซียก็ไม่ควรต้องสะกดคำว่า ‘โง่’ หรือ ‘ปัญญาทึบ’ ที่ได้ยินมาจากพ่อแม่หรือครูอีกต่อไป

อ้างอิง : My First Brain, Student Media, Lardbucket, Dyslexialincs.org.uk, SpecialedPost

ที่มา : <http://www.fastcompany.com/3043762/how-dyslexia-can-make-some-people-better-entrepreneurs>

ศูนย์สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ

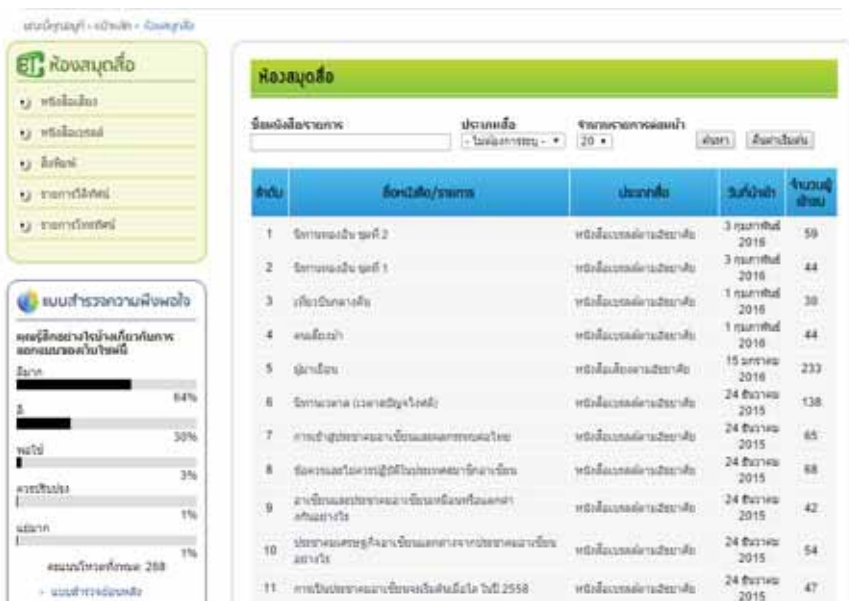
แหล่งข้อมูลทางการศึกษาเพื่อความเท่าเทียมกัน

เขียนโดย : สุวิทย์ วงศ์จุริวาณิชย์, วันที่ 14 เมษายน 2557

แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 มาตรา 10 ได้ระบุอย่างชัดเจนว่า ทุกคนมีสิทธิและโอกาสเสมอกันในการได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ไม่ว่าบุคคลนั้น จะมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสาร และการเรียนรู้ หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพ แต่ในความเป็นจริงแล้ว ยังมีสถานศึกษาหลายแห่งยังขาดแคลนสื่อและเทคโนโลยีการศึกษาที่เหมาะสมและมีคุณภาพที่จะช่วยส่งเสริมให้คนพิการได้พัฒนาการเรียนรู้ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา (ศท.) จึงได้รับมอบหมายจากกระทรวงศึกษาธิการและกรมการศึกษานอกโรงเรียน ให้ทำการผลิตสื่อ และเผยแพร่สื่อการศึกษาในรูปแบบต่างๆ สำหรับคนพิการทุกประเภท โดยจัดตั้งส่วนส่งเสริมการผลิตสื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ หรือ สสพ. ขึ้นเป็นการภายในเพื่อผลิตและเผยแพร่สื่อการศึกษาสำหรับคนพิการทุกประเภท และเว็บไซต์ศูนย์สื่อสารการศึกษาเพื่อคนพิการ ถือเป็นอีกหนึ่งเว็บไซต์ที่ทำหน้าที่ผลิตสื่อต่างๆ โดยที่ผู้พิการสามารถเข้าถึงได้

ภายในเว็บไซต์มี ‘ห้องสมุดสื่อ’ อันประกอบด้วย หนังสือเสียง หนังสือเบรลล์ สิ่งพิมพ์ รายการวิทยุทัศน์ และรายการโทรทัศน์ เพื่อเป็นสื่อกลางที่ผู้พิการสามารถเข้ามาค้นคว้าหาข้อมูลได้โดยง่าย เช่น บทความวิธีช่วยให้เด็กเขียนหนังสือได้ดี : บทสัมภาษณ์ของสตีฟ เกรแฮม หนังสือเสียงตามอัธยาศัยเรื่องนิทานธรรมะบันเทิง หนังสือเบรลล์ตามหลักสูตรเรื่องทักษะการประกอบอาชีพ (อพ11002) ของการศึกษาระดับประถม เป็นต้น ความหลากหลายทางด้านเนื้อหา และรูปแบบ ถูกจัดทำเพื่อรองรับผู้พิการด้านต่างๆ ไม่ว่าจะสูญเสียการมองเห็น การได้ยิน เพื่อให้เขาเหล่านั้นสามารถเข้าถึงเนื้อหาได้สะดวกผ่านโครงข่ายอินเทอร์เน็ต

นอกเหนือไปจาก ‘ห้องสมุดสื่อ’ แล้ว ภายในเว็บไซต์ยังจัดทำ ‘ห้องข่าว’ ที่มีหัวข้อข่าวประจำวัน ข่าวประชาสัมพันธ์ ข่าวสมัครงาน และข่าวประชาคมอาเซียน เพื่อต้อนรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ที่จะเกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 รวมไปถึง ‘ห้องสนทนา’ ที่คุณสามารถเข้ามาพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นเกี่ยวกับสื่อการศึกษา และสอบถามข้อมูลทั่วไปได้ด้วย

และนี่คืออีกหนึ่งช่องทางที่ช่วยให้ผู้พิการสามารถเข้าถึงข้อมูลความรู้ได้ตลอดเวลาทุกสถานที่ ไม่จำกัดเฉพาะในโรงเรียนเหมือนเช่นอดีตที่ผ่านมา และเป็นปัจจัยหลักที่จะช่วยให้การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการได้ทั่วถึง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น คุณสามารถเยี่ยมชมเว็บไซต์ศูนย์สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการได้ตามลิงค์นี้ [ศูนย์สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ](#)

หน้าหลัก เกี่ยวกับเรา ติดต่อเรา **ข่าว** กิจกรรมงาน ติดต่อเรา สนับสนุนเว็บไซต์

หน้าหลัก > ข่าว > ข่าว

ข่าว

- ข่าวประจำวัน
- ข่าวประชาสัมพันธ์
- ข่าวสื่อมวลชน
- ข่าวประชาสัมพันธ์

สนับสนุนความพึงพอใจ

ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน

ดีมาก 84%

ดี 30%

พอใช้ 3%

ควรปรับปรุง 1%

เลวมาก 1%

คะแนนโดยรวม: 268

แนวทางการพัฒนา

ข่าว

หัวข้อข่าว: _____ ประเภทข่าว: _____ จำนวนภาพที่แนบมา: 20

ส่งข่าว

ลิงก์ในเว็บ

ลำดับ	หัวข้อข่าว	ประเภทข่าว	จำนวนผู้เข้าชม
1	ผลการแข่งขันฟุตบอล กีฬาฟุต	ข่าวประจำวัน	1
2	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ ในพื้นที่อำเภอเมืองบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	1
3	สำนักงานเมืองบุรีรัมย์ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	1
4	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	1
5	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	2
6	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	1
7	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	1
8	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	2
9	สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์	ข่าวประจำวัน	7

หน้าหลัก เกี่ยวกับเรา ติดต่อเรา **ข่าว** **กิจกรรมงาน** ติดต่อเรา สนับสนุนเว็บไซต์

หน้าหลัก > ข่าว > กิจกรรมงาน

กิจกรรมงาน

ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน

ดีมาก 84%

ดี 30%

พอใช้ 3%

ควรปรับปรุง 1%

เลวมาก 1%

คะแนนโดยรวม: 268

แนวทางการพัฒนา

กิจกรรมงาน

1. ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์

2. ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์

3. ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์

4. ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์

5. ผลสำรวจความพึงพอใจเกี่ยวกับภาพลักษณ์ของหน่วยงาน โดย 7 จังหวัดบุรีรัมย์ โดย จังหวัดบุรีรัมย์

หากสนใจเข้าร่วมกิจกรรมงาน กรุณาติดต่อ: _____

หัวข้อกิจกรรม	จำนวนผู้เข้าชม	ผลรวม
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ	2	5
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ	3	4
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ	3	7
สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยฯ	3	6

อ้างอิง : ศูนย์สื่อการศึกษาเพื่อคนพิการ

‘คู่มือดูแลคนพิการทางร่างกาย’ รู้ไว้ลืกลัดช่วยคนพิการได้เยอะเลย

เขียนโดย : ชัชพรพล เพ็ญโฉม, วันที่ 18 เมษายน 2557

ที่มา : <http://www.scgbuildingmaterials.com/>

สำหรับอาสาสมัครหรือนายจ้างที่ต้องการรับคนพิการเข้าทำงาน ซึ่งมักเป็นบุคคลทั่วไปที่ไม่ได้ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนพิการทางร่างกายในชีวิตประจำวัน การดูแลหรือการปฏิบัติตนต่อคนพิการอาจเป็นเรื่องที่ไม่คุ้นเคยนัก หลักปฏิบัติดังต่อไปนี้ช่วยให้คุณสามารถปฏิบัติตนต่อคนพิการทางร่างกายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

1. ไม่เคลื่อนย้ายสิ่งของของคนพิการ โดยเฉพาะอุปกรณ์เครื่องช่วยคนพิการ เช่น เครื่องช่วยเดินไม้ค้ำยัน ไม้เท้า เก้าอี้เข็น เป็นต้น ทั้งนี้ หากจำเป็นต้องเคลื่อนย้าย ให้ถามก่อนเสมอว่าจะให้เคลื่อนย้ายหรือนำไปวางที่ใด

การใช้เก้าอี้เข็นควรมีหลักปฏิบัติ ดังนี้

2. วิธีใช้เก้าอี้เข็น ให้กางที่รองนั่ง ดึงที่วางแขนหรือด้านข้างทั้ง 2 ด้านของเก้าอี้เพื่อให้ที่รองนั่งกางออก เมื่อต้องการเก็บ ให้ดึงส่วนกลางของที่รองนั่งพับขึ้น แล้วดึงด้านข้างของเก้าอี้มาชิดกัน

2.1 วิธีล็อกล้อเก้าอี้เข็น เมื่อคนพิการนั่งเก้าอี้เข็นต้องการหยุดการเดินทาง ควรช่วยล็อกล้อของเก้าอี้เข็น โดยปรับที่ล็อกซึ่งอยู่ใกล้กับล้อทั้ง 2 ข้าง

2.2 วิธีเข็นเก้าอี้เข็น ให้จับที่คันจับ หรือมือจับของเก้าอี้เข็นทั้ง 2 ข้าง ซึ่งอยู่ทางด้านบนของพนักเก้าอี้ด้านหลังของคนพิการ และเข็นไปข้างหน้าอย่างมั่นคง ในอัตราเร็วสม่ำเสมอ ไม่เร็วหรือช้าจนเกินไป สำหรับการเข็นลงทางลาด หากคนพิการไม่แข็งแรงหรือไม่สามารถพยุงตัวให้มั่นคงได้ ให้เข็นโดยให้คนเข็นเดินหันหลังลงทางลาด และดึงเก้าอี้เข็นตามลงมาเพื่อป้องกันไม่ให้หล่นจากเก้าอี้ โดยเฉพาะคนพิการที่ไม่มีสายรัดตัวให้ติดกับเก้าอี้ หากจำเป็นต้องเดินหันหน้าลง ให้ใช้มือหนึ่ง ประคองหน้าอกคนพิการไว้ เพื่อไม่ให้ล้ม ในกรณีที่ต้องเข็นในที่ขรุขระ ให้ยกล้อหน้าขึ้นด้วยการเหยียบแท่งเหล็กใต้เก้าอี้ด้านหลัง พร้อมกับการยกล้อหน้าขึ้น และเข็นไปตลอดทางขรุขระ สำหรับการเข็นขึ้นทางเท้าหรือทางต่างระดับ ให้ยกล้อหน้าขึ้นไปก่อนด้วยการเหยียบแท่งเหล็กใต้เก้าอี้ด้านหลัง แล้วยกล้อหลังตามขึ้นไป การเข็นลงทางเท้าหรือทางต่างระดับ ใช้วิธีให้คนเข็นเดินหันหลังลงจากทางต่างระดับพร้อมกับดึงล้อหลังลงก่อน แล้วจึงดึงล้อหน้าตามลงมา

2.3 วิธียกเก้าอี้เข็น การยกเก้าอี้เข็นขึ้น-ลงบันได หรือข้ามสิ่งกีดขวาง ควรใช้คน 2-4 คน โดยจับที่ด้านข้างของเก้าอี้เข็นข้างละ 1 คน และจับที่มือจับของเก้าอี้เข็นทางด้านหลังของเก้าอี้ อีก 1 คน

3. การใช้ไม้ค้ำยันและไม้เท้าควรมีหลักปฏิบัติ ดังนี้ คนพิการที่ใช้ไม้ค้ำยันหรือไม้เท้าส่วนใหญ่สามารถเดินได้ด้วยตนเอง ยกเว้น ถ้าทางเดินขรุขระหรือลื่น ผู้ดูแลควรเดินตามหลังใกล้ๆ เพื่อคอยเฝ้าระวังและเข้าช่วยทันทีหากคนพิการเดินไม่มั่นคง นอกจากนี้ เมื่อต้องขึ้นบันได คนพิการบางคนสะดวกในการจับราวบันไดเดินขึ้นไปเอง ดังนั้น ผู้ดูแลควรช่วยรับไม้ค้ำยันหรือไม้เท้ามาถือ และเดินตามไปส่งไม้เท้าหรือไม้ค้ำยันให้เมื่อขึ้นบันไดเรียบร้อยแล้ว

4. วิธีเคลื่อนย้ายคนพิการ ต้องยกคนพิการและเคลื่อนย้ายตามวิธีที่คนพิการ หรือผู้ดูแลคนพิการแนะนำเท่านั้น เนื่องจากการเคลื่อนย้ายคนพิการอย่างไม่ถูกวิธี อาจก่อให้เกิดอันตรายได้มาก ทั้งนี้ การเคลื่อนย้าย อาจใช้คนเพียง 2 คน โดยยกเก้าอี้ขึ้นที่ด้านหลังและด้านหลัง ด้านละ 1 คน

5. การช่วยคนพิการด้านร่างกายระหว่างรับประทานอาหาร มีหลักปฏิบัติ ดังนี้

5.1 ถ้าคนพิการมองไม่เห็นอาหาร ให้บอกว่ามีอาหารอะไรบ้าง

5.2 ในกรณีที่คนพิการไม่สามารถตักอาหารด้วยตนเองได้ ให้ช่วยยกจานอาหารให้คนพิการตัก หรือช่วยตักอาหารให้

5.3 หากคนพิการไม่สามารถตัดหรือแบ่งอาหารเป็นชิ้นเล็กๆ ได้ ควรช่วยเหลือ

5.4 หากคนพิการไม่สะดวกที่จะตักอาหารใส่ปาก ควรช่วยป้อนอาหารให้โดยควรใช้วิธีตามที่คนพิการหรือผู้คุ้นเคยกับคนพิการแนะนำ

ที่มา : <http://www.matichon.co.th/wp-content/uploads/2016/02/>

6. ควรช่วยเหลือคนพิการด้านร่างกายให้สามารถเข้าถึง และใช้ประโยชน์จากข้อมูลข่าวสาร ได้อย่างเท่าเทียมกับคนทั่วไปได้ เช่น ช่วยอ่านหนังสือ เอกสาร บทความ หรือข้อมูลต่างๆ ให้ฟัง ดัดป้ายประกาศต่างๆ ให้อยู่ในระดับที่คนพิการนั่งเก้าอี้เข็นอ่านได้สะดวกชัดเจน เป็นต้น

7. พุดคุยกับคนพิการด้วยวิธีการที่เหมาะสม ในกรณีที่คนพิการมีปัญหาในการพูด เช่น ศีรษะเอียง ปากเบี้ยว มีปัญหาในการพูด พูดซ้ำ หรือพูดไม่ชัด ควรปฏิบัติดังนี้

7.1 ยืนตรงหน้าคนพิการทุกครั้งก่อนการทักทายหรือพูดคุย

7.2 พูดทักทายหรือสนทนากับคนพิการด้วยภาษาธรรมดาและน้ำเสียงปกติ

7.3 พยายามเข้าใจสิ่งที่คนพิการพูด และฟังจนพูดจบ ไม่ควรแย่งพูด หรือพูดแข่ง

7.4 ช่วยอุดหนุน ผลิตภัณฑ์และบริการของคนพิการ รวมทั้งรับคนพิการเข้าทำงานตามความสามารถ

7.5 ช่วยส่งเสริมการปรับสภาพแวดล้อมให้คนพิการสามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้ โดยมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสมในสภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น ทางลาด ราวจับ ลิฟต์ เบรลล์บล็อกสำหรับผู้พิการทางสายตา เป็นต้น

7.6 ให้ความช่วยเหลืออื่นๆ ตามที่คนพิการหรือผู้ดูแลคนพิการด้านร่างกายร้องขอ

อ้างอิง : การดูแลคนพิการ การปฏิบัติตนต่อคนพิการ การเข็นเก้าอี้เข็น การพูดคุยกับคนพิการ การช่วยเหลือคนพิการ การเคลื่อนย้ายคนพิการ การใช้ไม้ค้ำยัน

มาเรียนรู้ ฟันฟู และพัฒนาเด็กพิการกันเถอะ

เขียนโดย : จักรพล เพ็ญโหม, วันที่ 21 เมษายน 2557

อุปสรรคในการใช้ชีวิตโดยทั่วไปของคนพิการหรือผู้ใกล้ชิดอาจมีได้อยู่ที่ความพิการทางกาย หากแต่เป็นความพิการทางความคิด ซึ่งนอกจากกำลังใจและทัศนคติเชิงบวกแล้ว การเรียนรู้ที่จะฟันฟูและพัฒนาให้คนพิการเป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีพให้น้อยที่สุดจึงเป็นสิ่งสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนพิการเหล่านั้นเป็นเด็ก

หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อฟันฟูและพัฒนาเด็กพิการ โดยศูนย์เรียนรู้ฟันฟูเพื่อเด็กพิการ มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ เป็นอีกโครงการหนึ่งที่พิสูจน์เห็นว่า ความพิการทางกายสามารถฟันฟูและพัฒนาได้

ด้วยแนวคิดที่ว่า “ครอบครัวมีศักยภาพในการฟันฟูดูแลลูกพิการได้ดีที่สุด” เนื่องจากสามารถทำได้ที่บ้านตลอดเวลา ไม่ต้องเดินทางไกล ซึ่งช่วยประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย รวมทั้งเห็นผลชัดเจน โดยการฝึกอบรมจัดทำขึ้นผ่านกิจกรรมกลุ่ม 2 รูปแบบคือ

1. กิจกรรมประจำสัปดาห์ จัดขึ้นสัปดาห์ละครั้งหรือ 2 สัปดาห์หนึ่งครั้ง เน้นการฟื้นฟูพัฒนาเด็กพิการทุกด้าน โดยใช้ความรู้หลัก 3 เรื่อง คือ กายภาพบำบัด นวดไทย และการฝึกเคลื่อนไหวแบบญี่ปุ่น (โตสะโฮ) ยึดแนวทางการฟื้นฟูตามแผนฟื้นฟูรายบุคคล (IEP) รวมทั้งมีกิจกรรมการเรียนรู้ เรียนรู้การแยกสี รูปทรง สัมผัส รู้จักสิ่งของใกล้ตัวผ่านประสบการณ์จริง ฯลฯ กิจกรรมบำบัด การฝึกประสาทสัมผัส การระบายสี การเล่นเกม เป็นต้น

2. กิจกรรมเสริม จัดขึ้นอย่างน้อย 3 เดือนหนึ่งครั้ง เพื่อเสริมศักยภาพพ่อแม่ด้านการฟื้นฟู ดูแลเด็กพิการ การดูแลตัวเอง เช่น การอบรมเรื่องกระดุกข้อต่อเด็กและกายอุปกรณ์ที่เหมาะสม วิธีการอุ้มเด็กโต และการดูแลตนเอง การเสริมสร้างพลังใจของครอบครัว และเนื่องจากเป็นกิจกรรมนอกสถานที่ เด็กจึงมีโอกาสดูโลกทัศน์ มีประสบการณ์ เรียนรู้เรื่องราวใหม่และเป็นการฝึกฝนการปรับตัวกับคนอื่น ๆ อีกด้วย

ทั้งนี้ ขั้นตอนการดำเนินงานของศูนย์ฯ เริ่มจากการประเมินรับครอบครัวสมาชิก โดยครอบครัวที่จะสมัครต้องพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างน้อยตลอดเวลา 3 เดือน ที่พักอาศัยไม่ควรอยู่ห่างจากศูนย์ในรัศมีเกิน 10 กิโลเมตร และควรมีจำนวนเด็กพิการในศูนย์ 10-15 คน ซึ่งเป็นขนาดกลุ่มที่พอดี เหมาะสมกับพื้นที่และกระบวนการจัดกิจกรรมฟื้นฟูหรือการแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ระหว่างพ่อแม่ ซึ่งก่อให้เกิดมุมมองใหม่ในการเรียนรู้

หากครอบครัวใดสนใจเข้าร่วมกิจกรรม สามารถสอบถามรายละเอียดได้ที่ มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ โทร.02-539-2916, 02-539-9958 หรือเยี่ยมชมเว็บไซต์ได้ที่ www.fcdthailand.org อีเมล fcdthailand@yahoo.com

อ้างอิง : มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ การฟื้นฟูเด็กพิการ การดูแลเด็กพิการ

Banknote for blind แบงก์ใบนี้! เพื่อทุกคน

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 20 กรกฎาคม 2557

เคยสงสัยไหมว่าคนตาบอด เขามีวิธีแยกธนบัตรกันอย่างไร? อันไหนแบงก์ยี่สิบ อันไหนแบงก์ห้าสิบบ อันไหนแบงก์ร้อย บอกได้เลยว่า ไม่ยากอย่างที่คิด แถมหลายๆ ประเทศก็ยังหาตัวช่วยให้คนตาบอดใช้ธนบัตรได้สะดวกสบายยิ่งขึ้น อย่างประเทศที่ถือว่าเป็นโมเดลต้นแบบเลยก็คือ ‘แคนาดา’ เพราะธนาคารแห่งชาติแคนาดา เขาเริ่มคิดค้นและพัฒนาแบงก์ที่เอื้อต่อคนตาบอดมาตั้งแต่ปี 2001 เพราะเขาถือว่าการเข้าถึงธนบัตรนั้นเป็นสิทธิพื้นฐานที่ทุกคนควรได้รับ

แต่กว่าจะได้รูปแบบของแบงก์ที่น่าพอใจนั้นก็ต้องผ่านการทำงานที่หนักมาก เริ่มตั้งแต่การส่งทีมงานไปเก็บข้อมูล ดูวิธีการใช้จ่ายเงินของคนตาบอดหรือคนที่มีสายตาเลือนรางจนได้แนวทางออกแบบธนบัตรมาหลายแนว ทั้งเรื่องความต่างของขนาดของแบงก์ การทำสัญลักษณ์ที่มุมแบงก์การพิมพ์ตัวเลขเป็นอักษรเบรลล์ การใช้เครื่องมืออ่านตัวเลข การออกแบบตัวเลขให้ใหญ่ขึ้น หรือการใช้สีพื้นของแบงก์กับตัวเลขให้ตัดกันชัดเจน

หลังจากนั้นก็นำข้อมูลที่ได้มาศึกษารายละเอียดทางเทคนิค ซึ่งข้อสรุปที่ได้ก็คือ ต้องทำขนาดตัวอักษรภายในธนบัตรให้ใหญ่ขึ้น และทำสีพื้นที่ติดกับสีตัวเลขอย่างชัดเจน นอกจากนี้การพิมพ์แบงก์ ควรจะมีจุดตัวนูน 6 จุด หรืออักษรเบรลล์ด้วย เพื่อให้คนตาบอดได้รู้ว่าค่าเงินของธนบัตรใบนั้นคือเท่าใด และเมื่อออกแบบและทดลองพิมพ์เสร็จก็ยังต้องให้คนตาบอดและผู้เชี่ยวชาญในสาขาต่างๆ มาวิจารณ์เสียก่อนว่าเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งผลจากการผลิตธนบัตรแบบนี้ นอกจากจะทำให้คนตาบอดรู้สึกสบายใจแล้ว คนสายตาเลือนรางก็ยังสามารถแยกแยะธนบัตรได้ชัดเจนมากขึ้น หรือแม้แต่ผู้สูงอายุก็ได้ประโยชน์เต็มๆ ที่สำคัญยังทำให้ผู้มีปัญหาด้านสายตาสามารถเข้าถึงการทำธุรกรรมต่างๆ ได้มากขึ้น เพราะพวกเขามั่นใจได้เลยว่า จะไม่มีใครหน้าไหนใช้จุดอ่อนเรื่องนี้มาทำการฉ้อโกงได้อย่างแน่นอน

สำหรับในฝั่งของยุโรปเองก็ใช้จะยอมแพ้ เพราะธนาคารกลางของสหภาพยุโรปก็ได้ ออกแบบธนบัตรสกุลยูโรให้อึดต่อคนตาบอดและผู้สูงอายุเหมือนกัน ซึ่งสูตรการผลิตก็เรียกว่า แทบจะลอกแคนาดามาเป๊ะๆ ตั้งแต่ขนาดของแบงก์ที่เล็ก-ใหญ่ไม่เท่ากัน ยิ่งอัตราค่าสูงแบงก์ก็ใหญ่มากขึ้น ส่วนสีก็ต่างกันอย่างชัดเจน คือ 5 ยูโรเป็นสีเทา, 10 ยูโรเป็นสีแดง, 20 ยูโรเป็นสีฟ้า, 50 ยูโรเป็นสีส้ม, 100 ยูโรเป็นสีเขียว, 200 เป็นสีน้ำตาลเหลือง และ 500 ยูโรเป็นสีม่วง ส่วนตัวเลขแสดงมูลค่าของธนบัตรก็มีขนาดใหญ่และยังมีการเพิ่มลายสัมผัสสำหรับคนตาบอดบนแบงก์ 200 และ 500 ยูโรซึ่งเป็นแบงก์ที่มีมูลค่าสูงสุดอีกด้วย

เช่นเดียวกับคนตาบอดในแอฟริกาใต้ ก็ใช้อยู่ เพราะมีการทำสัญลักษณ์ไว้ที่ด้านล่างของธนบัตรทั้งด้านขวาและด้านซ้าย โดยให้ขีด 1 เส้นหมายถึงแบงก์ 10 แรนด์, ขีด 2 เส้นคือแบงก์ 20 แรนด์, ขีด 3 เส้นคือแบงก์ 50 แรนด์, ขีด 4 เส้นคือแบงก์ 100 แรนด์ และขีด 5 เส้นคือแบงก์ 200 แรนด์

ซึ่งวิธีนี้ก็คล้ายๆ กับประเทศอินเดียที่พิมพ์สัญลักษณ์ต่างๆ บนแบงก์รูปีเพื่อแสดงค่าเงินของแบงก์นั้นๆ เช่น วงกลม คือ แบงก์ 500 รูปี, สามเหลี่ยม คือ แบงก์ 100 รูปี, สี่เหลี่ยมจัตุรัส คือ แบงก์ 50 รูปี และสี่เหลี่ยมผืนผ้า คือ แบงก์ 20 รูปี ยิ่งไปกว่านั้นแบงก์ทุกใบมีตัวเลขแบบนูนและมีขนาดแบงก์ที่ต่างกันอีกต่างหาก

ขณะที่สหรัฐอเมริกาหรับเอมิเรตส์ก็ไม่น้อยหน้า เพราะล่าสุดได้เริ่มผลิตแบงก์ 50 และ 100 ดีแรห์ม รุ่นใหม่ที่มีอักษรเบรลล์กำกับออกมาใช้เมื่อต้นเดือนมิถุนายน 2014 ทำให้คนตาบอดทำธุรกรรมทางการเงินได้สะดวกขึ้น เพราะก่อนหน้านี้ คนตาบอดที่ต้องการเปิดบัญชีต้องมีผู้ดูแลมาช่วยจัดการให้เป็นหลัก

ที่มา : <https://www.bot.or.th/Thai/Banknotes/Pages/identify.aspx>

สำหรับในบ้านเราแบงก์รุ่นใหม่ที่มีจุดสังเกตให้คนตาบอดค่อยๆ ทอยเปิดตัว เริ่มตั้งแต่แบงก์ 50 บาทที่ใช้สัญลักษณ์เป็นดอกไม้สีน้ำเงินเข้มสองดอกวางในแนวเฉียง เริ่มใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2555 ตามมาด้วยแบงก์ 20 บาทที่มีดอกไม้สีเขียวเข้ม 2 ดอกวางแนวตั้งเริ่มใช้ในปี พ.ศ.2556 และล่าสุดแบงก์ 500 บาทที่ให้มีดอกไม้สีม่วงเข้ม 3 ดอกแทนสัญลักษณ์อักษรเบรลล์ “F” ซึ่งย่อมาจาก Five-hundred หรือ 500 บาท ซึ่งเป็นการเพิ่มจุดสังเกตให้คนตาบอดใช้จ่ายเงินได้สะดวกรวดเร็วมากขึ้น เพราะแต่เดิมคนตาบอดแยกแยะธนบัตรต่างๆ ด้วยการวัดขนาดเล็ก-ใหญ่ หรือบางคนก็ใช้ที่วัดแบงก์ซึ่งเป็นแผ่นพลาสติกที่มีบานพับ เวลาใช้ก็ต้องสอดธนบัตรที่ต้องการวัดเข้าไปแล้วพับแบงก์ลงมา ปลายแบงก์ด้านหนึ่งจะไปจรดกับเส้นใดเส้นหนึ่งที่มีอักษรเบรลล์กำกับว่ามีมูลค่าเท่าใด ซึ่งวิธีนี้ นอกจากจะไม่สะดวกแล้ว ที่วัดแบงก์แบบนี้ก็ไม่ได้หาซื้อกันง่ายๆ ด้วย ส่วนแบงก์ 100 และ 1,000 บาท อย่าเพิ่งน้อยใจไป เพราะธนาคารแห่งประเทศไทยก็เตรียมจะพัฒนาปรับปรุงให้ธนบัตรไทยเป็น Universal Design เตรียมรองรับชาวให้ดีขึ้น

ที่มา : <http://krungthep.coconuts.co/2016/02/29/city-library-bkk>

อย่างไรก็ดี ก็เชื่อว่าทุกประเทศจะคำนึงถึงการใช้เงินของคนตาบอดเสมอไป เพราะประเทศใหญ่ๆ ที่ชอบอ้างว่าคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพอย่างสหรัฐอเมริกา ก็ไม่ค่อยสนใจเรื่องนี้เท่าใดนัก เพราะพวกเขาเลือกจะให้คนพกเครื่องอ่านตัวเลขบนธนบัตรติดตัว มากกว่าจะยอมพิมพ์อักษรเบรลล์ลงบนแบงก์ หรือแม้แต่ออสเตรเลีย ถึงวันนี้ก็ยังไม่จุดสังเกตใดๆ บนธนบัตรสำหรับคนตาบอด แม้แต่อย่างเดียว จนคุณแม่ของคนตาบอดบางคนทนไม่ไหว ต้องออกมาเรียกร้องให้ธนาคารกลางปรับปรุงตัวเสียใหม่ อย่างน้อยๆ ก็ควรมีตัวพิมพ์นูน หรืออักษรเบรลล์ประดับบนแบงก์สักหน่อยก็ยังดี ซึ่งก็หวังว่าเสียงของคุณแม่ท่านนี้จะมีพลังเพียงพอ เพราะทุกวันนี้ แม้แต่คนตาดีๆ ยังต้องระมัดระวังเวลาในการใช้เงินเลย แล้วคนตาบอดที่ไม่สามารถเห็นความแตกต่างของแบงก์แต่ละใบ เวลาจับจ่ายซื้อของจะวุ่นวายขนาดไหน

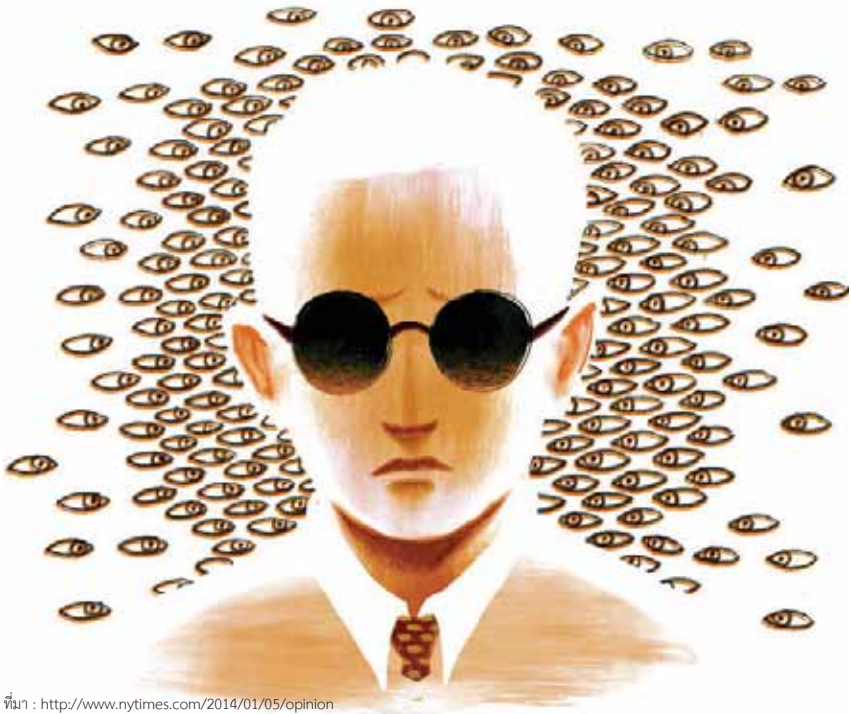
...แค่คิดก็เหนื่อยแทนแล้ว

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Bankofcanada.ca และGlobalaccessibilitynews.com

ความกลัวในสายตา ‘คนตาบอด’

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 2 สิงหาคม 2557

ที่มา : <http://www.nytimes.com/2014/01/05/opinion>

ความกลัวจัดเป็นความรู้สึกสากลที่ไม่ว่าคนชาติไหนก็ต้องเผชิญหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้อยู่แล้ว ยิ่งพูดถึงเรื่องกลัวผีด้วยแล้ว ไม่ต้องพูดถึง เพราะที่ไหนๆ ก็มีตำนานหรือเรื่องเล่าพวกนั้นจวนจวนตีกเสียงเป็นแผ่นขายได้นับร้อยแผ่น คนตาบอดก็เช่นกัน แม้ใครต่อใครจะคิดว่าเมื่อตามองไม่เห็นแล้ว กลัวได้อย่างไร เพราะเชื่อฝังใจว่า ความกลัวเป็นเรื่องของคนตาดีที่สัมผัสอะไรที่มันสยดสยอง ได้ด้วยการมองเห็นเพียงเท่านั้น

แต่พวกเขาเหล่านั้นอาจจะรู้สึกผิดไปถนัด เพราะถึงคนตาบอดจะมองไม่เห็น แต่ประสาทสัมผัสส่วนอื่นก็ยังใช้งานได้อย่างดี (และอาจจะดีกว่าคนทั่วไปด้วยซ้ำ) ไม่ว่าจะเป็นหูที่ยังได้เสียงหมาหอน จมูกก็ยังได้กลิ่น และผิวหนังก็รับรู้สัมผัสจากลมที่พัดผ่านไปมาได้ และที่สำคัญลองคิดดูดีๆ จะพบว่า ช่วงที่กลัวที่สุด ก็คือช่วงที่เรามองอะไรไม่เห็นไม่ชัดหรอก ยิ่งมืด ยิ่งกลัวเท่าไร ก็ยิ่งน่ากลัวมากขึ้น ฉะนั้น (ถ้าเป็นตอนกลางวันสักๆ เรากลัวผีกันที่ไหนล่ะ)

ที่มา : <http://www.babyrazzi.com/wp-content/uploads/2016/01/blind-folded-man.jpg>

จากเรื่องเล่าสมัยเก่าของคนตาบอดคนหนึ่ง กล่าวว่าสมัยที่บวชเป็นพระ เขาก็จะมีสัมผัสพิเศษ โดยเฉพาะการสัมผัสที่จะมาขอส่วนบุญส่วนกุศล ถ้าวิญญาณตนไหนมีพลังบุญมากก็จะมีกลิ่นรูปหอมๆ ส่วนที่มีพลังน้อยก็จะกลิ่นเหม็น ส่วนเรื่องเสียงคนที่มาบปเยอะจะร้องไห้คร่ำครวญ คนบุญเยอะก็จะเรียกชื่อ และเมื่อใดก็ตามที่เขาเจอกลิ่น และเสียงเหล่านี้ ก็จะต้องสวดมนต์กรวดน้ำไปให้ แต่ไม่ว่าจะมาในรูปแบบไหน เขาก็อดกลัววิญญาณเหล่านี้ไม่ได้อยู่ดี

ไม่ใช่แค่เรื่องเหนือธรรมชาติเท่านั้นที่คนตาบอดสัมผัสได้ ความมืดก็เป็นอีกสิ่งที่คุณตาบอดสัมผัสได้ เพราะความพิการทางสายตามีหลายระดับ บางคนไม่ได้บอดสนิท ยังเห็นภาพเลือนรางอยู่ เพราะฉะนั้นเขาจะเห็นอะไรเป็นแสงหรือรูปร่างต่างๆ เพราะฉะนั้น อย่าแปลกใจถ้าคนตาบอดเดินเข้ามาในห้องแล้วถามหาสวิตช์ไฟ เพราะยังมีคนตาบอดจำนวนไม่น้อยที่ไม่ชอบอยู่ในความมืด

นอกจากนี้คนตาบอดก็ยังมีสารพัดความกลัวที่ไม่ต่างจากคนที่ตาไม่บอด เช่น กลัวไฟไหม้ กลัวเสียงฟ้าผ่า ฟัวร้อง กลัวถูกรถชน หรือกลัวการเดินทาง เพราะบางครั้งเขาก็ไม่รู้ว่าจะเดินไปเจอกับอะไร จะตกหลุมไหมและไม่รู้ว่าใครกำลังมาหรืออยู่ใกล้ๆ หรือแม้แต่กลัวไม่สวย ไม่หล่อ ในสายตาคนอื่น เพราะแม้เขาจะมองไม่เห็นคนอื่นแต่เขาก็รู้ว่าคนอื่นเห็นเขาได้ จึงไม่น่าแปลกใจ ถ้าเราจะเห็นคนตาบอดคนนั้นชอบหิวผม ทาแป้ง ขยับแขนโกไท และแต่งตัวแบบจัดเต็ม เพราะคนตาบอดก็คือปุณชนทั่วไป ที่ยังมีความคิดความรู้สึกต่างๆ ทั้งรัก โกรธ หลง และกลัว

ที่มา : http://erdmost.hu/wp-content/uploads/2015/05/0511_motto.jpg

สิ่งเหล่านี้หากวิเคราะห์สาเหตุ ก็พบว่าคนตาบอดส่วนใหญ่ นั้นเกิดขึ้นมาอยู่ในสังคมที่ไม่ต่างจากคนตาดี การสอนหรือการพัฒนาความคิดจึงมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แม้จะไม่ทั้งหมด เพราะคนตาบอดใช้ประสาทสัมผัสที่ต่างไป แต่การที่คนส่วนใหญ่เชื่อว่าความกลัวต้องมาจากตาเห็น ก็เพราะเขาใช้กรอบหรือประสบการณ์ของตัวเองเป็นตัวตัดสินใจ จนลืมไปว่าการรับรู้คนเรานั้นยังมีอีกหลายช่องทาง และหลายคนจะรับรู้ก็ต่อเมื่อประสาทสัมผัสบางอย่างได้ถดถอยหรือเสื่อมสภาพลงไป ไม่เชื่อก็ลองปิดตาตุ่สัก 1 ชั่วโมง แล้วคุณจะรู้ว่าต่อให้มองอะไรไม่เห็น ความรู้สึกกลัวก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม

เรื่อง : ณัฐกรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Scientificamerican.com และ Nytimes.com

ที่มา : <http://www.uckg.co.nz/latest-messages.aspx?id=147>

ที่มา : www.healthability.com

สำรวจ ‘เบี้ยคนพิการ’ ความจริงของโลกวันนี้

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 16 สิงหาคม 2557

จากรายงานขององค์การอนามัยโลกและธนาคารโลก พบว่ามีคนพิการกว่า 80 เปอร์เซ็นต์อยู่ในประเทศที่มีรายได้ต่ำ แต่กลับมีรายจ่ายค่ารักษาพยาบาลสูง จนหลายคนอดสงสัยไม่ได้ว่าพวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างปกติสุขได้อย่างไร ด้วยเหตุนี้องค์การสหประชาชาติจึงจัดทำข้อตกลงระหว่างประเทศต่างๆ ในการสร้างความเท่าเทียมให้กับคนพิการโดยระบุให้ประเทศนั้นๆ จัดสรรรายได้ให้คนพิการให้เพียงพอที่จะใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน

แต่ทั้งนี้ ข้อตกลงที่ว่าก็มีเงื่อนไขสำคัญ คือ การให้เงินช่วยเหลือต้องไม่ทำให้คนพิการกลายเป็นคนไม่ทำงานทำการ แล้วเฝ้าแต่รอแต่จะรับเงินช่วยเหลือ

เพราะฉะนั้นมาดูกันว่าประเทศในทวีปต่างๆ เขาให้เงินช่วยเหลือคนพิการกันอย่างไร

ที่มา : <http://cdn.c.photoshelter.com/>

เริ่มจากประเทศเจ้าภาพฟุตบอลโลกหลายๆ อย่าง บราซิล ถึงเศรษฐกิจจะยังคงสะเทือน แคมเปญก็ยังไม่เป็นไปตามคาด แต่รัฐบาลบราซิลก็ไม่ได้ตัดสิทธิประโยชน์ของคนพิการแต่อย่างใด โดยพวกเขายังมีบริการรถพยาบาลฟรีจากโรงพยาบาลของรัฐ และจ่ายเงินขั้นต่ำให้เดือนละ 8,000 กว่าบาทสำหรับคนพิการที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารที่มีรายได้รวมของครอบครัวไม่เกิน 25 เปอร์เซ็นต์ ของเงินเดือนขั้นต่ำที่คนคนหนึ่งพึงได้รับตามกฎหมาย หรือกล่าวง่ายๆ คือมีรายได้ในครอบครัว รวมกันไม่ถึง 3,000 บาทต่อเดือน ส่วนคนพิการจากอุบัติเหตุการทำงานก็จะได้รับค่าชดเชยเป็น เงินเดือน 13 เดือน ภายใต้อำนาจที่ว่า คนๆ นั้นต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมอย่างต่อเนื่อง 1 ปี

ส่วนประเทศแชมป์บอลโลกอย่าง เยอรมนี มีกฎหมายกำหนดให้มอบเงินช่วยเหลือเต็มจำนวนให้กับคนพิการที่ไม่สามารถทำงานเกิน 3 ชั่วโมงต่อวัน โดยจะได้เงินเฉลี่ย 8,850 ยูโรต่อปี หรือคิดเป็นเงินไทยอยู่ที่ 30,000 กว่าบาทต่อเดือน แต่อาจมากกว่าหรือน้อยกว่านั้นตามแต่รายได้ ก่อนหน้านี้ ส่วนคนพิการที่ไม่สามารถทำงานเกิน 6 ชั่วโมงต่อวันจะได้รับเงินช่วยเหลือบางส่วน ส่วนคนไหนที่จะเข้าโรงพยาบาล กฎหมายที่นี่ก็เอื้อสุดๆ เพราะเขาให้เข้าฟรีหรือจ่ายก็เพียง เล็กน้อยเท่านั้น ส่วนคนพิการที่ไม่ได้ทำงานแล้ว จะได้รับเงินช่วยเหลือก็ต่อเมื่อจ่ายเงินเข้าประกัน สังคมต่อเนื่องอย่างน้อย 5 ปี

คราวนี้หันมาดูประเทศในกลุ่มแอฟริกากันบ้าง ที่เคนยาระบุไว้เลยว่า หากคนพิการคนไหนต้องการเงินช่วยเหลือจะต้องผ่านการประเมินก่อนว่า ไม่สามารถทำงานใดๆ ได้แล้วจริงๆ ซึ่งจำนวนเงินจะมากจะน้อยก็ขึ้นอยู่กับประวัติการจ่ายเงินเข้ากองทุนประกันสังคมของตนเอง และนายจ้างระหว่างช่วงเวลาที่ทำงานอยู่ ซึ่งจะจ่ายมากที่สุด 60 เดือนของเงินเดือน ซึ่งอาจสูงถึง 85,000 บาท ส่วนการรักษาพยาบาลนั้นถ้ารักษาในโรงพยาบาลของรัฐไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่ถ้าคนพิการคนไหนที่ทำประกันสุขภาพไว้ด้วย และไม่ยอมรับการเข้ารับการรักษาจากโรงพยาบาล รัฐก็สามารถเลือกไปรักษาที่ใดก็ได้ในประเทศโดยมีวงเงินค่ารักษาพยาบาลให้ประมาณ 150,000 บาทต่อปี

ข้ามฝั่งมายังประเทศออสเตรเลียบ้าง ที่นี้มีกฎหมายกำหนดให้คนพิการได้รับเงินช่วยเหลือตามรายได้ที่เคยได้รับและทรัพย์สินที่มีอยู่ ตัวอย่างเช่น หากคุณตาบอดอย่างถาวรและเป็นโสด อายุเกิน 21 ปีจะได้รับเงินช่วยเหลือ 712 ดอลลาร์ออสเตรเลียต่อเดือน หรือประมาณ 21,500 บาท หากเป็นคนมีคู่สมรสจะได้รับเงินช่วยเหลือ 536.7 ดอลลาร์ออสเตรเลียต่อเดือน หรือประมาณ 17,000 บาท แถมเงินค่าบำรุงรักษากันให้ อีกเกือบๆ 2,000 บาท และหากกลับเข้าทำงานได้ แต่มีรายได้น้อยกว่าก็มีสิทธิได้รับการช่วยเหลือเหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีเงินช่วยเหลือด้านการรักษาพยาบาล หรือค่าใช้จ่ายในการซื้อยาตามใบสั่งแพทย์ให้กับคนพิการที่อายุต่ำกว่า 21 ปีด้วย ส่วนผู้พิการที่ทำงานแต่ไม่สามารถใช้รถสาธารณะได้สามารถขอเบิกค่าเดินทางได้ ซึ่งรวมถึงค่าเดินทางไปสมัครงานหรือเข้าฝึกอบรมอาชีพซึ่งจำนวนเงินที่ได้รับก็ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ และสภาวะการทำงานของแต่ละคน

กลับมาที่เอเชีย ที่ประเทศจีน ระบุว่าหากผู้ใดไม่สามารถทำงานได้เพราะความพิการ จะได้รับเงินช่วยเหลือ 40 เปอร์เซ็นต์ของเงินเดือนจากกองทุนประกันสังคม ซึ่งเงินขั้นตานั้นจะพิจารณาตามเมืองที่อยู่เพราะแต่ละเมืองมีค่าครองชีพแตกต่างกัน และกองทุนประกันสังคมนี้จะครอบคลุมค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลตั้งแต่ 10 เปอร์เซ็นต์ถึง 600 เปอร์เซ็นต์ของค่าจ้างในแต่ละปี

ที่มา : <http://www.iltasanomat.fi/ulkomaat/art-2000000530803.html>

ส่วนประเทศไทยก็ไม่น้อยหน้าเพราะคนพิการที่จดทะเบียนแล้วมีสิทธิ์ขอกู้เงินจากกองทุนส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการสูงสุด 40,000 บาท แบบปลอดดอกเบี้ยเป็นเวลา 5 ปีเพื่อประกอบอาชีพ ส่วนกรณีลูกจ้างที่สูญเสียอวัยวะบางส่วนขอร่างกายอันเนื่องมาจากการทำงาน กระทรวงแรงงานจ่ายเงินทดแทนตามผลการประเมินการสูญเสียอวัยวะในอัตราความสูญเสียสมรรถภาพ 1 เปอร์เซ็นต์ต่อระยะเวลาการจ่ายค่าทดแทน 2 เดือน หรือถ้าสูญเสียอวัยวะเกินกว่า 60 เปอร์เซ็นต์ของร่างกายให้ถือว่าเป็นกรณีทุพพลภาพมีระยะเวลาการจ่ายค่าทดแทน 15 ปี

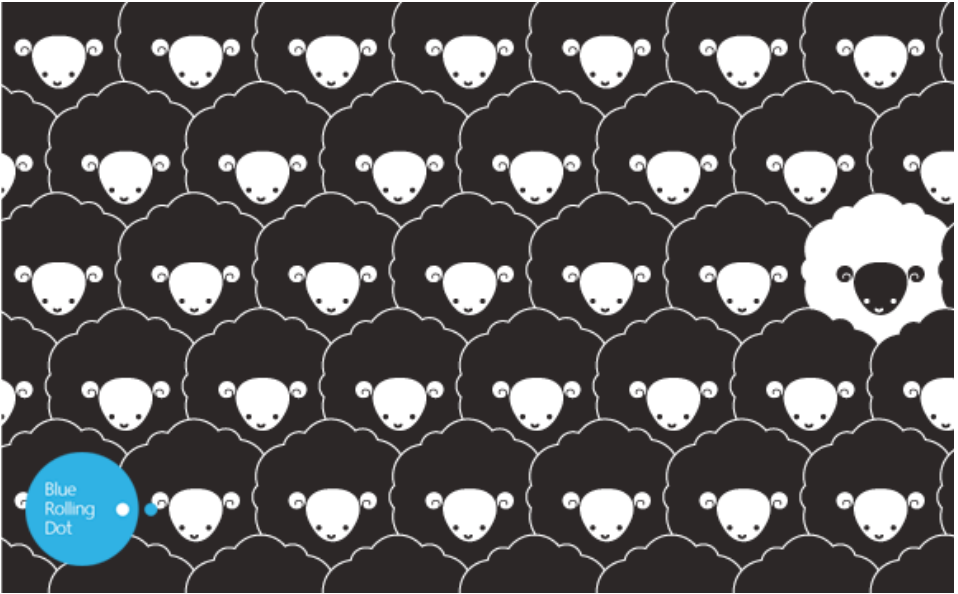
แม้รายละเอียดปลีกย่อยของการให้เงินช่วยเหลือคนพิการของแต่ละประเทศจะแตกต่างกัน แต่สิ่งหนึ่งที่เหมือนกันคือทุกประเทศพยายามสนับสนุนให้คนพิการทำงานมากกว่าการแบมือรอความช่วยเหลือเพียงอย่างเดียว

เรื่อง : ณัฐภรณ์ เหลืองพิพัฒน์

ภาพและข้อมูล : Disabled-world.com และ Healthyability.com

ที่มา : <https://sangubon.files.wordpress.com/2013/07/2013-07-13-10-37-23.jpg>

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 1 'เลือกปฏิบัติ'

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 26 พฤษภาคม 2557

ในสังคมมนุษย์ บุคคลที่มีเพศ อายุ ชาติพันธุ์ ศาสนา หรือลักษณะทางกายภาพแตกต่างจากคนส่วนใหญ่หรือคนทั่วไปมักจะถูกแบ่งแยกออกมาเป็นกลุ่มคนเฉพาะเสมอ บางคนมองกลุ่มคนเหล่านี้ด้วยทัศนคติที่เป็นลบ และไม่ให้ความสำคัญเสมือนเป็นบุคคลที่ไม่ตัวตน ชำร่วยกว่านั้น บางคนยังกล่าวหาว่าพวกนี้คือภาระของสังคม

'คนพิการ' คือ ตัวอย่างหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดที่สุดในประเด็นนี้ เพราะนอกจากจะถูกจัดเป็นคนส่วนน้อยคนสังคมแล้ว ผู้คนอีกจำนวนไม่น้อยยังยึดติดกับกรอบความเชื่อเดิมๆ ที่ว่าคนพิการไม่มีศักยภาพในการดูแลตัวเอง และเป็นผู้ที่คอยรับการอนุเคราะห์จากสังคมตลอดเวลา

อดีตที่วนเวียนตั้งแต่ระดับปัจเจกชนจนถึงผู้บริหารของประเทศ ทำให้ที่ผ่านมาคนพิการได้รับการปฏิบัติเยี่ยงพลเมืองชั้น 2 ไม่ว่าจะเป็นการจัดความสำคัญไว้ในลำดับท้ายๆ การจัดสรรทรัพยากรที่ไม่เคยครอบคลุมถึง หรือการถูกกลืนตรอนสิทธิที่พึงจะได้จากการเข้าถึงบริการต่างๆ เพราะภาครัฐไม่เชื่อว่าคนพิการจะสามารถใช้บริการนั้นได้จริงๆ

อย่างไรก็ตาม ตลอดหลายสิบปีมานี้ หลายๆ ประเทศก็มีการพูดถึงทางออกของเรื่องนี้อย่างต่อเนื่อง ประเด็นหนึ่งที่หลายประเทศคิดและทำ คือ การสร้างกฎหมายขึ้นมาเฉพาะ เพื่อจะได้มีมาตรการรองรับ และสามารถเป็นบรรทัดฐานในสังคมต่อไปได้ ซึ่งสำหรับประเทศไทยแล้ว ถึงแม้จะไม่ได้มีกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ ซึ่งเป็นผลพวงของเรื่องอคติโดยตรง แต่ก็มีความหมายที่กว้างไกลกว่านั้น เพราะเนื้อหามุ่งเน้นการคุ้มครอง ส่งเสริมและพัฒนาสิทธิคนพิการในระดับกว้างและระดับเฉพาะ ซึ่งครอบคลุมเรื่องการเลือกปฏิบัติด้วย จนได้รับการยกย่องจากประเทศต่างๆ ว่าเป็นกฎหมายที่ก้าวหน้าที่สุดฉบับหนึ่งของโลก

ทว่าในโลกของความเป็นจริงกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง...

จากบทความเรื่อง ‘การเลือกปฏิบัติต่อคนพิการ เด็ก ผู้หญิง และผู้สูงอายุ’ โดย **อนรรฆ พิทักษ์ธานิน, มณฑกานต์ ฉิมมามี และปณณทริย์ เจียรวิชัยบุญญา** ได้เสนอตัวอย่างให้เห็นในหลายมิติ

อย่างเรื่องการศึกษาก็ได้มีการหยิบยกข้อมูลจากสำนักสถิติแห่งชาติซึ่งระบุว่าในปี 2550 มีคนพิการส่วนใหญ่ได้รับการศึกษต่ำกว่าระดับชั้นประถม และเมื่อมาทางปัญหาอย่างจริงจังก็พบว่า สาเหตุยังคงวนเวียนอยู่กับเรื่องเดิมๆ เช่น สถานที่ศึกษาพิเศษซึ่งเป็นที่เตรียมความพร้อมให้คนพิการสามารถเข้าศึกษาต่อในระดับสูงกว่าไม่เพียงพอ และต่อให้ผ่านจุดนั้นมาได้ พอเข้าไปเรียนในโรงเรียนปกติก็ไปเจอปัญหา ทั้งเรื่องความพร้อมทางด้านของสถานที่และเครื่องมืออุปกรณ์ของโรงเรียนเอง หรืออุปสรรคทางสัมพันธภาพ เพราะทั้งตัวบุคลากรและนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องคนพิการ และอาจจะนำมาสู่การปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์เชิงลบก็เป็นได้

ที่มา : <http://www.theguardian.com/commentisfree/2014/jul/28/wheelchair-disabled-friendly-flat-accessible-housing-london>

นอกจากนี้ยังมีเรื่องการทำงาน ซึ่งแหล่งข้อมูลเดิมพบว่าคนพิการมีงานทำเพียง 35.2 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น โดยสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการพัฒนาฝีมือแรงงานคนพิการไม่ครอบคลุม แล้วอาชีพที่คนพิการทำก็ไม่สอดคล้องกับความต้องการในตลาดแรงงานส่งผลให้ผู้ประกอบการไม่เลือกคนพิการเข้ามาทำงาน นอกจากนี้บางสาขาวิชาก็ติดกันไม่ให้คนพิการเข้ามา โดยใช้ข้ออ้างที่ว่า **‘ความเฉพาะ’** และ **‘คุณสมบัติพิเศษ’**

เมื่อกฎหมายไม่สามารถนำมาบังคับได้จริง ทางออกที่พอเป็นไปได้ก็คือ การวกกลับมาที่ต้นตอของปัญหา ซึ่งเรื่องหนึ่งที่เห็นชัดที่สุดก็คือ ทัศนคติและความเข้าใจที่มีต่อคนพิการ โดยก่อนอื่นต้องสลัดกรอบความคิดเดิมๆ อย่างเรื่อง **‘ความสงสาร’** หรือ **‘ความสงเคราะห์’** ออกไปให้ได้เสียก่อน หากทำได้ก็จะเห็นว่า จริงๆ แล้ว ถึงร่างกายของเราจะแตกต่างกัน แต่ทุกคนก็มีคุณค่า และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน และควรจะได้สิทธิต่างๆ อย่างยุติธรรม ในฐานะพลเมืองคนหนึ่ง

ขณะเดียวกันก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนและสร้างมาตรการต่อยอดให้กฎหมายสามารถนำมาใช้ปฏิบัติได้จริง เพราะทุกวันนี้จุดอ่อนของกฎหมายคนพิการไทยก็คือ มีความเชื่อมโยงกับกลุ่มอื่นๆ ในสังคมน้อยมาก ทำให้หลายๆ คนมองประเด็นคนพิการว่าเป็นประเด็นเฉพาะ เพราะฉะนั้นในอนาคตจึงควรมีการบูรณาการประเด็นใหม่ทั้งหมด สร้างมิติ และเชื่อมโยงกับผู้คนสังคมในภาคส่วนต่างๆ มากขึ้นกว่านี้ เช่นการออกแบบสถาปัตยกรรมก็อาจจะโยงประเด็นไปถึงกลุ่มเด็กและผู้สูงอายุด้วย การทำเช่นนั้นนอกจากจะช่วยเพิ่มน้ำหนักให้แก่การเรียกร้องใดๆ ที่จะเกิดขึ้นแล้ว และยังทำให้ผู้คนในสังคมเริ่มรู้สึกกว่า นี่คือการที่ผลประโยชน์ของทุกคน ไม่ใช่แค่กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ถึงวันนี้การเลือกปฏิบัติกับคนพิการจะยังคงมีอยู่มาก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่มีการขจัดออกไปได้เสียทีเดียว ขอเพียงแค่เปิดใจยอมรับและทำความเข้าใจความแตกต่าง แค่นี้ก็ถือเป็นก้าวอย่างสำคัญที่จะทำให้คนในสังคมหลุดพ้นจากความอยุติธรรม อย่างน้อยๆ ก็ในจิตใจของตัวเอง

เรื่อง : สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ

ภาพ : อัจฉริยา จัตุพร

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 2

เวอร์กรรมหรือไม่...ใจกำหนด

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 30 มิถุนายน 2557

“เด็กคนนี้น่าสงสารจังเลย

สงสัยชาติที่แล้วคงทำบาปทำกรรมไว้นะ

ชาตินี้เลยต้องเกิดมาพิการเช่นนี้”

แม้จะดูคำพูดแสนธรรมดาที่ใครหลายคนเคยเอ่ยขึ้นยามเมื่อประสบกับคนพิการ แต่จะรู้ไหมว่าประโยคสั้นๆ แค่นี้กลับสะท้อนทัศนคติและภาพของสังคมไทยไว้มากมาย โดยเฉพาะความเชื่อที่เกี่ยวกับศาสนาซึ่งมักจะมาพร้อมกับวิธีคิดเรื่อง ‘บาปบุญคุณโทษ’ ‘ผลเวรกรรม’ ‘ชาติปางก่อน’ และอื่นๆ อีกมากมายซึ่งหล่อหลอมมาเป็นผลในปัจจุบันนี้

เช่น ชาติก่อนเคยด่าพ่อแม่ชาตินี้เลยเกิดมาเป็นใบ้หูหนวก ชาตินี้หลังโกงคอง เพราะชาติที่แล้วชอบดินนินทานักบวช นักพรต หรือเพราะชาติก่อนไม่เชื่อในพระเจ้า ชาตินี้พระองค์จึงลงทัณฑ์ให้กลายเป็นคนพิการ

ซึ่งหากพิจารณาในแง่หนึ่ง ความเชื่อเหล่านี้ก็เป็นผลดีเพราะจะทำให้ผู้คนประพฤติแต่ความดีและตั้งตนในความไม่ประมาท แต่ทว่าในอีกมุมหนึ่ง ความคิดเช่นนี้ก็กลายเป็นการซ้ำเติมคนพิการให้ต้องยอมจำนนต่อผลของโชคชะตา และรอเวลาไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะชดใช้กรรมหมดสิ้นที่สำคัญความคิดเช่นนี้ยังส่งผลให้คนจำนวนไม่น้อยมองคนพิการเป็นอีกชนชั้นหนึ่งของสังคมที่ต้องคอยรับการสงเคราะห์ การอนุเคราะห์ทางด้านทรัพย์สิน เครื่องอุปโภคบริโภคจากคนปกติทั่วไปเพราะเขาถูกรักรับบาลให้กลายเป็นบุคคลที่ไม่มีศักยภาพเพียงพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้

ความคิดเหล่านี้หากมองเผิน ๆ บางคนอาจจะสรุปว่าเป็นความผิดของศาสนา แต่ถ้าลองให้รอบด้านแล้วจะพบว่าต้นเหตุจริงๆ มาจากการศึกษาศาสนาแต่เพียงเปลือกของผู้คนในสังคมต่างหาก

เพราะถึงชาตินี้ เขาผู้นั้นจะเกิดมาเป็นคนพิการด้วยเหตุผลใดก็ตามแต่การจะใช้ชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขและได้รับการยอมรับจากทุกคนต่างหากที่สำคัญกว่า เพราะเนื้อแท้ของศาสนาต่างก็มีวัตถุประสงค์และเป้าหมายคล้ายคลึงกัน คือทำอย่างไรก็ได้ให้สังคมนี้มีความสุขสงบเพื่ออนาคตที่ดีกว่า ไม่ว่าจะเป็นการบรรลุนิพพานหรือการได้ไปอยู่กับพระเจ้าก็ตาม ดังนั้น ไม่ว่าจะมียุทธลักษณะหรือสภาพร่างกายอย่างไรก็ควรจะได้มีการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน เพียงแต่อาจจะมียุทธปฏิบัติบางอย่างเท่านั้นที่ไม่ครอบคลุมถึงเพราะด้วยความเหมาะสมใดๆ ก็แล้วแต่

ก่อนหน้านี้เคยมีรายงานวิจัยเรื่อง ‘ศาสนากับคนพิการในประเทศไทย’ โดย เจนจิรา เทศทิม ซึ่งศึกษาได้นำหลักธรรมและหลักปฏิบัติของศาสนาต่างๆ ในประเทศไทยมาพิจารณา ซึ่งก็พบความจริงว่าแต่ละหลักศาสนาล้วนมีแต่การพูดถึงความพิการได้แง่มุมต่างๆ และยกย่องว่าคนพิการก็ไม่ได้มีศักยภาพในการเข้าถึงศาสนาน้อยกว่าคนปกติเลย อย่างในพระพุทธศาสนาเองก็มีการกล่าวถึงคนพิการตั้งแต่สมัยพุทธกาล เช่นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกล่าวยกย่องพระลูกคุณฐกัณฑ์ปิยะ ซึ่งเป็นพระภิกษุพิการว่าเป็นผู้มีฤทธิ์มาก มีอานุภาพมากสามารถเข้าสมาบัติที่ยากได้และบรรลุธรรมด้วยปัญญาอันยิ่งใหญ่ด้วยตนเอง ส่วนเรื่องหลักธรรมนั้น แม้จะไม่ได้ข้อไหนระบุถึงความพิการโดยตรง แต่ทุกข้อกลับมีความสัมพันธ์กันหมด เช่น ปฏิจazzสมุบพา ทีกกล่าวว้าธรรมทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น ซึ่งคนพิการและคนไม่พิการต่างก็อยู่ภายใต้กฎธรรมชาติ มีความเกี่ยวเนื่องกัน ในฐานะเป็นบุคคลในสังคมเดียวกันและเป็นปัจจัยซึ่งกันและกัน เมื่อสิ่งนั้นจึงมีสิ่งนี้และส่งผลต่อเนื่องมายังนามรูป ทั้งเรื่องรูปร่างหน้าตา ลักษณะต่างๆ รวมถึงความพิการ และไม่พิการ หรือแม้แต่เรื่องอริยสัจ 4 ซึ่งในหลักธรรมนี้ก็มืมรรคมืองค์ 8 หรือทางปฏิบัติให้ถึงการดับทุกข์ ซึ่งใครๆ ก็เข้าถึงและทำได้ ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นคนพิการหรือไม่ก็ตาม

ขณะที่ศาสนาอิสลามก็มีความลึกซึ้งในเรื่องคนพิการไม่แพ้กัน โดยในพระคัมภีร์เล่าถึงองค์อัลลอฮ์ว่า ทรงสร้างสรรค์พลีงและทรงจำแนกพวกเขาด้วยรูปร่าง ผิวพรรณและสัดส่วน ซึ่งในส่วนของมนุษย์นั้นบางคนก็ได้รับการทดสอบ ทำให้เกิดมามีร่างกายที่แตกต่างกันและกลายเป็นคนพิการ เพราะฉะนั้นการที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างคนพิการขึ้นมา ก็เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจให้แก่บุคคลทำความดีและระลึกถึงคุณที่ได้เกิดมาเป็นคนปกติ ขณะเดียวกันก็มีข้อความระบุถึงการเข้าถึงศาสนาของคนพิการต่างๆ อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการห้ามการดูถูกเยาะเย้ย การนินทาตั้งฉายาหรือพูดถึงกันในแง่ลบที่ไม่ดี รวมไปถึงการให้สิทธิบางประการแก่คนพิการเช่นคนโหนยยืนไม่ได้ก็สามารถนั่งหรือเอนกายเวลาปฏิบัติศาสนกิจแทน

ส่วนศาสนาคริสต์เอง แม้ในพระคัมภีร์เดิมจะกล่าวถึงคนพิการในลักษณะว่าเป็นผลบาปที่มนุษย์ไม่มอบน้อมเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า ทำให้คนยิวสมัยดั้งเดิมก็ตักกันคนพิการออกจากสังคม เพราะถึงว่าเป็นคนมีมลทิน แต่ในพระคัมภีร์ใหม่กลับพยายามแก้ทัศนคติตรงนี้ว่า ผู้ป่วยหรือคนพิการสามารถรักษาให้หายได้ แม้จะไม่ใช่ว่าตอนนี้ก็ตาม เพียงแต่จะต้องเชื่อฟังและทำตามคำสอนของพระเยซูเจ้า ไม่เพียงแค่นั้นยังมีวัตรปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับคนพิการอีกหลายประการ เช่นคนพิการเป็นบุคคลที่มีสิทธิ์เท่าเทียมกับมนุษย์อื่นๆ จึงไม่สามารถถูกละเมิดได้ ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้คนพิการสามารถกลับมาอยู่ในสังคมได้อย่างเต็มภาคภูมิ

อย่างไรก็ตาม การจะนำทัศนคติที่ถูกต้องเข้ามาแทนที่ความเชื่อที่ถูกฝังรากลึกมานับร้อยปีได้ ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ซึ่งผู้หนึ่งที่น่าจะมืบทบาทหรือส่วนช่วยเหลือมากที่สุดก็คือผู้เผยแผ่ศาสนา ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ บาทหลวง นักบวชหรือครูสอนศาสนา เพราะนอกจากเป็นความรับผิดชอบโดยตรงแล้ว บุคคลเหล่านี้ยังมีอิทธิพลในการนำความคิด นำความเข้าใจให้เกิดขึ้นด้วย

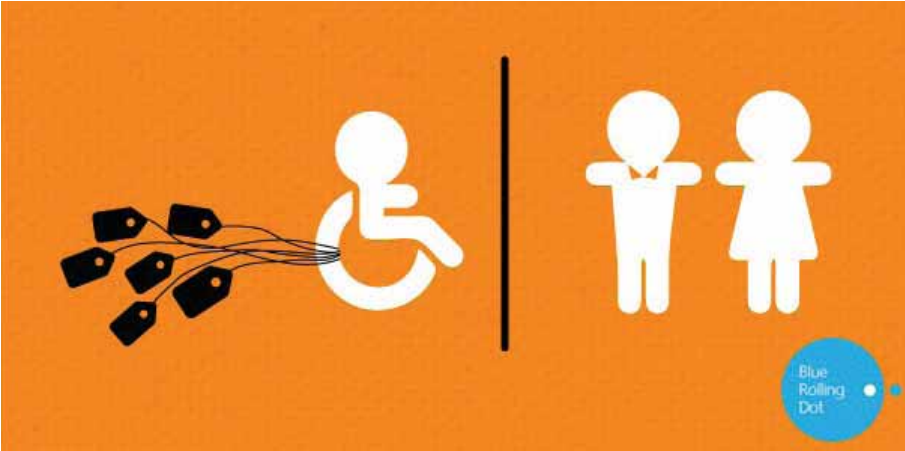
การใช้พลังศรัทธาและเหตุผลในการชักจูงสังคมให้ไปในทิศทางที่ดีขึ้น เพราะฉะนั้นบุคคลทั้งหลายจึงไม่ควรจะย่ำเรื่องวาทกรรมที่นำมาสู่ความพิการ แต่ควรจะมีมุงเน้นไปที่การยอมรับความเป็นจริงในสังคมว่ามนุษย์เกิดขึ้นมามีรูปร่างหน้าตาที่แตกต่างกัน และจะอย่างไรต่อไปให้ทุกคนสามารถมีที่ยืนอยู่ในสังคม

ขณะเดียวกัน ตัวคนพิการและคนรอบข้างเองก็ต้องปรับทัศนคติเสียใหม่ มองความพิการอย่างเข้าใจและหาวิธีจัดการกับความพิการนั้นเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างปกติสุข เพราะต่อให้ความพิการขึ้นอยู่กับวาทกรรมจริงๆ แต่นั่นจะมีประโยชน์อะไร เมื่อมันคือความจริงที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเลือกใช้ชีวิตอย่างไรในอนาคตต่างหากที่สามารถกำหนดและปรับเปลี่ยนได้ ดังนั้นหากไม่ยอมจำนนต่อโชคชะตาแล้ว ความพิการใดๆ ก็ไม่มีทางมาบั่นทอนให้ใจของเราพิการตามไปด้วยอย่างแน่นอน

เพื่อที่สุดท้ายแล้ว ศาสนาก็จะได้เป็นเครื่องมือซึ่งเป็นที่พึ่งและเป็นศูนย์กลางในการสร้างความสงบและความสุขให้เกิดขึ้นในสังคมได้อย่างแท้จริง

ที่มา : <https://cebca.files.wordpress.com/2015/01/153833909.jpg>

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 3

ผู้ถูกตีตรา

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 31 กรกฎาคม 2557

ไ้บอด ไ้ใบ้ ไ้ง่อย ไ้เป...

ถ้อยคำสารพัดที่สังคมไทยใช้เรียกคนพิการ แม้จะว่ากันตามสภาพแล้ว คำพูดเหล่านี้ อาจจะไม่เกินเลยความจริง เพราะเป็นคำที่บ่งบอกรูปลักษณ์ของแต่ละคน แต่หากพิจารณากันอย่างลึกซึ้งแล้วจะพบว่าคำเหล่านี้ต่างแฝงไปด้วยการดูถูกเหยียดหยาม และย้ำมด้อยของมนุษย์ผู้หนึ่งอย่างโหดร้ายที่สุด

เหตุผลหนึ่งที่ทำให้สิ่งเหล่านี้กลายเป็นเรื่องปกติ นั้นมาจากการปลูกฝังและการประกอบสร้างแนวคิดเรื่องการตีตราภาพลักษณ์ให้คนพิการมาแล้วหลายร้อยปี สืบทอดกันมาแล้วรุ่นต่อรุ่น และไม่ใช่แค่สังคมไทยเท่านั้น แต่เกิดขึ้นในสังคมทุกมุมโลก โดยการตีดรานั้นไม่ได้จำกัดเพียงเฉพาะการมองในแง่ลบเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการมองในมิติต่างๆ ด้วย เช่น บางสังคมนิยามคนตาบอดว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจพิเศษ สามารถทำนายอนาคตได้ สังคมในแอฟริกายกย่องเด็กทารกพิการว่าเป็นบุคคลพิเศษ ต้องได้รับความเคารพ ในสังคมตะวันตกมองเป็นภาระของสังคม เป็นความบกพร่องทางร่างกายที่จะนำมาสู่ปัญหาต่างๆ อีกเต็มไปหมด แต่ถึงจะมองมุมไหนก็ตาม หากสังเกตดีๆ จะพบว่าแนวคิดทั้งหมดแทบไม่เคยมองคนพิการด้วยความเข้าใจหรือการคิดพวกเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในระดับที่เท่าเทียมเลย

เพราะการนิยามและตีตราความพิการนั้นถูกสร้างขึ้นและถูกควบคุมด้วยอำนาจต่างๆ ของสังคม ที่ประกอบไปด้วยปัจจัยต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นมิติทางประวัติศาสตร์ มุมมองทางการแพทย์ ทฤษฎีทางสังคมศาสตร์ ขึ้นอยู่กับว่าสังคมนั้นจะหยิบเรื่องไหนขึ้นมาเป็นหัวใจหลักในการพิจารณาคุณค่าของคนพิการในสังคม โดยแนวทางการกำหนดนั้นมักมุ่งไปที่การพิจารณาว่าอะไร คือ ความแตกต่างของบุคคล ลักษณะของบุคคลที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนาควรเป็นอย่างไร

จากงานวิจัยเรื่อง ‘ความพิการ แนวคิดทฤษฎีทางสังคมศาสตร์สุขภาพ’ โดย พ.ต.หญิง อุบลพันธ์ ธีระศิลป์ และ ดร.เพ็ญจันทร์ เซอร์เรอร์ อธิบายว่ากระบวนการตีตรานั้นจะเกิดขึ้นภายใต้สภาพจิตใจที่เหมือนถูกกักขัง ประสบการณ์การถูกตีตราเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของลักษณะของบุคคลที่พึงปรารถนาหรือไม่พึงปรารถนา บุคคลที่มีลักษณะพึงปรารถนาจะมีความรู้สึกเหนือกว่า ส่วนบุคคลที่มีลักษณะไม่พึงปรารถนาจะมีความรู้สึกต่ำต้อย เพราะฉะนั้นการตีตราจึงเป็นผลจากการเปรียบเทียบทางสังคม

แต่ทั้งนั้นก็จะขึ้นอยู่กับบริบทแวดล้อมอื่นๆ ด้วย ดังนั้นทุกคนจึงมีโอกาที่จะถูกตีตรา หากบุคคลผู้นั้นมีความแตกต่างจากคนส่วนใหญ่ เช่น คนที่มีความสูง 7 ฟุต เข้าไปอยู่ในสังคม ผู้ที่มีความสูงสูง 5-6 ฟุต ก็จะถูกมองว่าตัวสูงผิดปกติ หรือมีโรคภัยเช่นเอคส์ ปญญาอ่อนก็จะถูกตีตราว่าแตกต่างแต่ทั้งนั้นความรุนแรงของการถูกตีตราจะมีมากแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับว่าความต่างนั้นมีมากแค่ไหนบางสังคมให้ความสำคัญกับเรื่องสีผิว เพราะเป็นการบ่งบอกความแตกต่างทางเชื้อชาติ และกำหนดสิทธิต่างๆ ด้วยสีผิว ด้วยเหตุนี้จึงอาจจะบอกได้ว่าการตีตราเป็นการประกอบสร้างทางสังคมที่สร้างโดยกลุ่มคนในสังคมและวัฒนธรรม ทำให้มีการจัดแบ่งบุคคลที่มีลักษณะแตกต่างกันออกไปขณะเดียวกันก็ยังเป็นการลดทอนความน่าเชื่อถือของบุคคลนั้นๆ บุคคลที่ถูกตีตราจะสูญเสียลำดับชั้นทางสังคมตามไปด้วย

เช่นเดียวกับเรื่องความพิการซึ่งเป็นการตีตราในทัศนคติแบบบนลงล่าง โดยคนปกติพยายามจะสื่อบุคคลที่พิการให้มีความรู้สึกด้อยกว่าตลอดเวลา จนสู่ภาพลักษณ์ที่ต่ำกว่าความเป็นจริงอย่าง คนพิการในสายตาของคนปกติ (อาจจะรวมไปถึงคนพิการซึ่งถูกทำให้เชื่อแบบนั้น) ก็มักจะเป็นคนที่พึ่งพาผู้อื่นตลอด ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ มีพฤติกรรมเหมือนเด็ก ไม่มีมีความรู้สึทางเพศ และไม่มีประโยชน์ตามที่คนปกติซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของสังคมคาดหวัง สุดท้ายจึงนำมาสู่การปฏิเสธการมีส่วนร่วมและการกีดกันทางสังคม ซึ่งเป็นการจำกัดสัมพันธภาพของคนที่ถูกตีตรา คนพิการส่วนใหญ่จึงมีปฏิสัมพันธ์แค่สมาชิกในครอบครัว และกลุ่มเพื่อนสนิทเท่านั้น

และเพื่อต่อยอดความด้อยกว่าทางสังคมนี้เอง จึงเกิดสิ่งหนึ่งที่เราเรียกว่า สัญลักษณ์ของการตีตราขึ้นมา ซึ่งส่วนมากแล้วจะเป็นสัญลักษณ์ในเชิงลบ ออกมาในรูปแบบของคำพูด ถ้อยคำ และกิริยาอาการ อย่างการล้อเลียน หรือการลดทอนความน่าเชื่อถือของบุคคลนั้นๆ ที่มีต่อสังคม ซึ่งผลที่ตามมาก็คือ บุคคลเหล่านั้นอยากที่จะออกมานิยามที่สังคมได้ตีตราไว้ให้ และโอกาสที่จะพัฒนาตัวเองขึ้นมาเพื่อให้สามารถยืนได้อย่างระนาบเดียวกับคนอื่นในสังคมก็เป็นไปอย่างลำบาก เพราะพวกเขาจะรู้สึกกลัว ไม่กล้า หรือรู้สึกไม่ปลอดภัยเวลาที่สัมผัสกับคนอื่น

แต่ทั้งนี้ ก็เชื่อว่าคนที่ถูกตีตราจะยอมให้ตัวเองถูกกดแต่เพียงอย่างเดียว ที่ผ่านมามพวกเขา ก็พยายามจะใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับการตีดรานั้นอย่างเป็นปกติสุข และพยายามลบเลือนการตีดรานั้น ออกจากสังคมไปทีละน้อย อย่างคนพิการเองก็มีการรวมกลุ่มเพื่อประกอบอาชีพ หรือแม้แต่การเปิดเผยตัวตนออกมาเพื่อให้สังคมเข้ามาช่วยแก้ไข ซึ่งแน่นอนว่าการทำแบบนี้ แม้จะไม่สามารถขจัดปัญหาหรือลบเลือนการตีตราได้ทั้งหมด แต่อย่างน้อยๆ ก็จะเป็นขัลดเกลาให้สังคมได้เรียนรู้ร่วมกัน และการพิจารณาความคิดของตัวเองในแง่มุมใหม่ เพราะการตีตราที่เกิดขึ้นมาในอดีตนั้นเป็นอย่างถูกต้องหรือไม่ และพวกเขาควรจะส่งต่อการตีดรานั้นไปสู่ลูกหลานของตัวเองไหม

ที่มา : <http://livignoadventure.eu/wp-content/uploads/2014/11/CHILD-IN-WHEELCHAIR.jpg>

ที่มา : <http://www.merseysidesport.com/assets/Basketball.jpg>

เพราะสุดท้ายแล้ว ความปรารถนาของคนที่ถูกตีตราก็คือ การที่สังคมโดยรวมยอมรับว่า พวกเขาก็มีความสามารถหรือมีคุณสมบัติเท่าเทียมกัน โดยพยายามปฏิเสธความแตกต่างหรือ ไม่ควรมีความรู้สึกขมขื่น ขุ่นเคือง หรือสงสารตนเอง แต่ควรจะมีควมร่าเริงสดใสในชีวิต ความเป็นปกติ เป็นเรื่องไม่อันตราย หากคนปกติยอมรับว่าบุคคลที่ถูกตีตรา ว่าเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสังคมและ ให้โอกาสในการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ได้ง่ายขึ้น

ซึ่งแน่นอนว่า เรื่องนี้สัมพันธ์ และเกี่ยวข้องกับคนที่เรียกตัวเองว่าคนส่วนใหญ่ของสังคม ซึ่งอาจจะต้องเอาใจเขามาใส่เรามากเป็นพิเศษ สิ่งไหนที่เราถูกปฏิบัติแล้วรู้สึกไม่ดี คนที่ถูกตีตราเอง ก็คงไม่รู้สึกรู้สีกแตกต่างกันเท่าใดนัก เพราะฉะนั้นการทำความเข้าใจว่าอะไรเหมาะสมจะเป็นเรื่องสำคัญ เองง่ายๆ อย่างเรื่องการใช้ภาษา แม้จะดูเป็นเรื่องเล็กๆ แต่บางประโยค อย่าง โปรดอย่าให้แก่ คนโรคเรื้อนด้วย นั้นมีผลต่อจิตใจของคนที่ถูกตีตรามาก และยังเป็นการตอกย้ำความบกพร่องและ ความเป็นบุคคลชั้น 2 ของสังคมให้เพิ่มพูนขึ้นไปอีก เพราะสุดท้ายมนุษย์ไม่ว่าจะรูปร่างหน้าตา หรือลักษณะทางร่างกายและจิตใจอย่างไร เขาก็ยังคนเหมือนกับพวกเราอยู่วันยังค่ำ

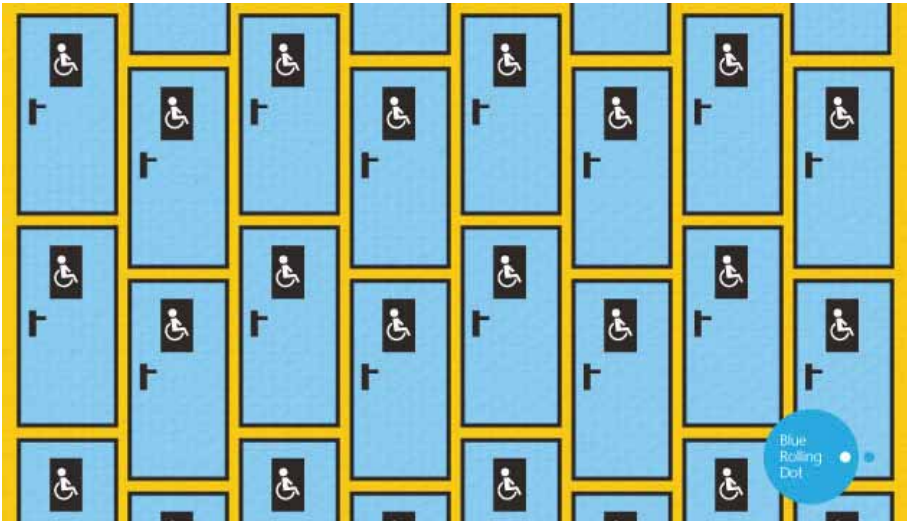
เรื่อง : สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ

ภาพ : อัจฉริยา จัตตพร

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 4

เพื่อ...คนพิการ

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 31 สิงหาคม 2557

เคยสงสัยบ้างไหมว่าทำไม ระบบสาธารณูปโภคต่างๆ หลายประเภท ถึงต้องกันไว้สำหรับคนพิการโดยเฉพาะ

...ลิฟต์สำหรับคนพิการ รถเมล์สำหรับคนพิการ ทางลาดสำหรับคนพิการ จนถึงห้องน้ำสำหรับคนพิการ

มองเผินๆ อาจจะรู้สึกว่ สิ่งของเหล่านี้ถูกผลิตออกมาเพื่อตอบโจทย์หลักมนุษยธรรม และหลักสิทธิมนุษยชน เพราะตามทัศนคติที่ฝังรากลึกลามมาต่างเชื่อว่า คนพิการไม่มีศักยภาพและประสิทธิภาพเพียงพอที่จะรับบริการปกติที่รัฐจัดหามาให้ เพราะฉะนั้นถ้าต้องการให้พวกเขาเข้าถึงก็ต้องจัดสิ่งให้อำนวยความสะดวกให้ด้วย

แต่ถ้ากลับมาย้อนคิดดีๆ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจำเป็นจริงๆ หรือไม่

คำตอบคืออาจจะไม่จำเป็นเลย หากระบบสาธารณูปโภคนั้นถูกออกแบบเพื่อรองรับกับการเข้าถึงทุกคน

คงต้องยอมรับว่าที่ผ่านมาในสายตาของผู้มีอำนาจทั้งหลายต่างมักมองการสร้างสิ่งต่างๆ ด้วยสายตาของคนไม่พิการ การสร้างสิ่งต่างๆ จึงเกิดขึ้นอย่างไม่รอบคอบเท่าใดนัก เพราะขอบเขตและวิสัยทัศน์ที่มีจำกัด และคิดถึงกลุ่มคนเพียงรูปแบบเดียวเท่านั้น หรืออาจจะคิดถึงหลายกลุ่ม แต่ก็มีข้ออ้างในเรื่องความคุ้มค่าของงบประมาณ ทำให้ไม่กล้าลงทุนอย่างที่ได้รับมอบหมายภารกิจจากประชาชน

ทั้งๆ ที่หากลองเปรียบเทียบกันจริงๆ แล้ว สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเพื่อคนพิการนั้นคนทั่วไปก็ใช้ได้ แถมอาจจะใช้ดีกว่าและบ่อยกว่า เนื่องจากมันสะดวกสบายมากกว่า คิดตามง่ายๆ ก็ได้ เช่น สะพานลอยที่เป็นขั้นบันไดกับสะพานลอยที่เป็นทางลาด แบบไหนที่คนยากใช้มากกว่า หรือแม้แต่ห้องน้ำคนพิการกับคนไม่พิการ ถ้าเทียบความน่าใช้แล้วรับรองว่าห้องน้ำคนพิการนั้นกินขาด โดยเฉพาะในเรื่องความกว้างใหญ่และสิ่งอำนวยความสะดวกภายใน

นี่ยังไม่รวมไปถึงเรื่องในอนาคต อย่างรถประจำทางที่ไม่มีบันได ซึ่งนอกจากจะช่วยลดอุบัติเหตุที่อาจจะพลัดหลังจากการขึ้นลงบันไดแล้ว ยังทำให้ผู้โดยสารทั้งพิการและไม่พิการสามารถเข้าถึงตัวรถเร็วขึ้นอีกด้วย

ที่มา : <http://3.bp.blogspot.com/>

ที่มา : http://static.standard.co.uk/s3fs-public/styles/story_large

ที่มา : http://thirdforcenews.org.uk/images/uploads/articles/11849/disabled_person_train_web.jpg

ดังนั้นการสร้างที่รองรับคนทุกแบบในสังคมจึงอาจจะคุ้มค่ากว่าการสร้างแบบทุกวันนี้ ที่รองรับคนที่มีร่างกายสมบูรณ์เป็นหลัก และที่แน่ๆ คงคุ้มกว่าการสร้างสาธารณูปโภคเพื่อรองรับคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ

และถ้าจะว่าตามนิยามของความพิการแล้วจะพบว่าความพิการนั้นมีหลายรูปแบบ หลายสถานการณ์มากเลย ที่สำคัญทุกคนต่างมีสิทธิเป็นคนพิการทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นคนพิการจาก อุบัติเหตุต่างๆ คนพิการเพราะสูงอายุนำให้อวัยวะต่างๆ เสื่อมสมรรถภาพ หรือแม้แต่พิการชั่วคราว ชั่วคราว เช่นต้องใส่เฝือก พันผ้า ก็ตาม

คำถามคือเมื่อเขาเหล่านั้นจะต้องเผชิญกับความพิการ (ไม่ว่าจะชั่วคราวหรือถาวร) เขาจะสามารถใช้บริการระบบสาธารณูปโภคเหล่านั้นได้อย่างเหมาะสมหรือไม่

เพราะฉะนั้นการเรียกร้องสาธารณูปโภคที่รัฐจะจัดสรรมาให้ โดยเฉพาะในอนาคต จึงต้องมองในมิติใหม่และเข้าใจในความหลากหลายมากขึ้น ซึ่งทางออกหนึ่งก็คือ การตั้งคำถามอย่างจริงจังว่า ใครบ้างที่เป็นผู้ใช้ทรัพยากรเหล่านี้ และพวกเขาแต่ละคนมีลักษณะทางกายภาพ เช่นใด เพื่อจะได้สร้างสาธารณูปโภคที่มีความเหมาะสมกับคนเหล่านี้ไม่เช่นนั้นสุดท้ายแล้ว สิ่งที่เราสร้างไปอาจจะไม่เป็นประโยชน์ใดๆ เลย

ที่สำคัญคือการปรับทัศนคติใหม่ ยิ่งการมองหรือจัดประเภทคนก็ต้องมีความชัดเจนมากขึ้น เพราะสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่หน้าที่ของผู้ถูกละเมิดสิทธิต้องออกมาเรียกร้อง อย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ จนหลายคนรู้สึกรำคาญ แต่รัฐในฐานะของผู้รับใช้ประชาชนต่างหากที่ต้องมองให้ออก อย่างน้อยๆ มองให้เห็นว่าสังคมนี้มีทั้ง ชาย-หญิง เด็ก-คนวัยทำงาน-คนชรา-คนพิการ ซึ่งแม้จะมีความแตกต่างกัน แต่บางทีทุกคนก็อาจจะมีส่วนร่วมบางอย่างซุกซ่อนอยู่ก็เป็นได้ เพราะการสร้างระบบใดๆ ของรัฐนั้น ย่อมสะท้อนให้เห็นประสิทธิภาพการทำงานอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าทำได้ดีก็มีแต่คนชม แต่ถ้าทำได้แย่จนหลายคนเข้าไม่ถึง ก็พูดได้เลยว่ารัฐนั้นมีโอกาสที่จะล้มเหลวอย่างยิ่ง

เรื่อง : สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ
ภาพ : อัจฉริยา จัตตุพร

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 5

โลกไร้เพศ

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 30 กันยายน 2557

...คนพิการมีความรักได้หรือไม่? คนพิการมีเพศสัมพันธ์ได้ใช่ไหม? คนพิการมีลูกได้หรือไม่?

เคยสงสัยหรือไม่ว่าทำไมคำถามเหล่านี้ถึงปรากฏขึ้นในสังคมตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา แม้ว่าโลกความจริงจะมีคนพิการจำนวนมากประสบความสำเร็จในเรื่องความรัก ในเรื่องการมีชีวิตคู่ หรือแม้แต่เรื่องการมีบุตร

หากให้สันนิษฐาน สาเหตุหนึ่งอาจเป็นเพราะสังคมตีค่าความพิการว่าด้อยกว่าความเป็นจริง เนื่องจากถูกภาพความพิการบดบังลักษณะทางเพศสถานะเอาไว้อย่างสิ้นเชิง และนั่นจึงเป็นที่มาของคำพูดที่ว่า

‘คนพิการเป็นคนไร้เพศ’

คำว่าไร้เพศที่วุ่นไม่ได้หมายความว่าบุคคลผู้นั้นเป็นคนไม่มีเพศจริงๆ หากแต่เป็นจำกัดความแบบเหมารวม คือ มองไม่เห็นความแตกต่างของคนพิการที่เป็นเพศชาย เพศหญิง หรือเพศที่ 3 บวกกับการนำทัศนคติและบรรทัดฐานต่อศักยภาพของมนุษย์ที่คนส่วนใหญ่ซึ่งเป็นคนไม่พิการมีมากำหนดหรือตีตราบุคคลที่เป็นคนพิการว่าต้องเป็นเช่นนั้นเช่นนี้โดยไม่คิดจะเข้ามาศึกษาอย่างแท้จริงว่า คนพิการนั้นมีศักยภาพเหนือกว่าหรือด้อยกว่าคนไม่พิการอย่างไรบ้าง

แน่นอนว่า เรื่องเพศสัมพันธ์ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่สังคมส่วนใหญ่มองคนพิการว่ามีความแตกต่างออกมา สะท้อนได้จากรายงานการวิจัยเรื่องสุขภาพทางเพศและสิทธิอนามัยเจริญพันธุ์ของผู้พิการ โดย ผศ.ดร.เพ็ญจันทร์ เซอร์เรอร์ และ พ.ต.(หญิง) อุบลพรรณ ธีระศิลป์ ที่อธิบายถึงแนวคิดการไร้เพศในคนพิการเอาไว้ที่น่าสนใจว่า ความเชื่อนี้ไม่ได้เกิดในสังคมไทยเท่านั้น แต่ทั่วโลกก็ต่างก็ตกอยู่ในมายาคติเช่นนี้ หลายคนเชื่อว่าคนพิการขาดความสามารถในการพัฒนาความสัมพันธ์ด้านเพศที่ยืนยาว บ้างก็เชื่อว่าคนพิการขาดแรงขับทางเพศ สามารถดำรงชีวิตอยู่โดยไม่ต้องมีกิจกรรมทางเพศ หญิงพิการไม่ควรมีลูกหรือไม่สามารถเลี้ยงลูกได้ หากใครมีลูกก็จะถูกสังคมกดดัน บ้างก็มองว่าเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพเหมือนเด็ก จึงไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่สังคมคาดหวังได้ แนวคิดเหล่านี้ยังล่องลอยไปถึงการคาดเดามิตาทางธรรมชาติอย่างผิดๆ เช่นหญิงพิการไม่มีประจำเดือน อวัยวะเพศชายไม่สามารถแข็งตัวหรือมีประสิทธิภาพพอที่จะหลั่งน้ำอสุจิเพื่อให้เกิดการตั้งครรภ์ หรือแม้แต่การไม่สามารถถึงจุดสุดยอด ถึงกลับมีวาทกรรมที่เลื่องลืออย่าง “เมื่อคนๆ หนึ่งต้องนั่งรถเข็น ชีวิตทางเพศของเขาก็จบลงทันที”

ที่มา : <http://www.shinealoud.co.uk/wp-content/uploads/2015/10/disabled-dating-whispers4u-2.jpg>

ความไม่เข้าใจหรือการไม่ยอมรับความมีเพศในคนพิการนี้ได้นำมาสู่ผลกระทบมากมาย ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ เช่นในประเทศไอร์แลนด์มีกฎหมายห้ามคนที่ต้องพึ่งพาคนอื่นหรือปกป้องตนเองจากการถูกระงับทางเพศไม่ได้มีเพศสัมพันธ์ ซึ่งกฎดังกล่าวหมายรวมถึงคนพิการด้วย ทำให้คนพิการไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ทางเพศ วิธีคิดดังกล่าวยังปรากฏอยู่ในสถานบริการฟื้นฟูคนพิการทางพัฒนาการด้วย คือ ห้ามคนพิการจูบหรือมีแฟน ไม่นั่นจะถูกปฏิเสธการฟื้นฟูจากศูนย์บริการ

คนพิการบางคนถูกจำกัดสิทธิการเข้าถึงเรื่องเพศศึกษา เนื่องจากผู้ปกครองเองก็รับแนวคิดนี้มาอย่างเต็มเปี่ยม ทำให้เกิดความกังวลและกะอักกะอวนใจเวลาที่จะสอนเรื่องนี้ และยกเหตุผลว่าหากเรียนรู้เรื่องเพศก็จะผิดหวังในความรัก เจ็บช้ำน้ำใจ หรือไม่ก็สอนเฉพาะวิธีป้องกันไม่ให้ลูกถูกเอาเปรียบทางเพศมากกว่าจะสอนให้รู้จักแสวงหาความสุขทางเพศ หรือหลักสูตรเพศศึกษาส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ออกแบบหลักสูตรสำหรับคนพิการ เพราะคิดว่าคนพิการไม่จำเป็นต้องรู้ เพราะไม่ได้เกี่ยวข้องกับเพศสัมพันธ์

จากสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้คนพิการกลายเป็นกลุ่มเสี่ยงที่จะถูกระทำความรุนแรงและถูกเอาเปรียบทางเพศ เพราะนอกจากจะเป็นเสียงที่คนไม่ได้ยินแล้ว คนพิการยังไร้เสียงสาในเรื่องนี้ ทำให้บางครั้งก็ไม่มีใครรู้ตัวด้วยซ้ำว่ากำลังตกเป็นเหยื่อของความรุนแรงทางเพศ

คำถามคือสังคมไทยจะก้าวออกจากปัญหานี้อย่างไร ซึ่งถ้าตอบแบบอุดมคติก็คงจะต้องทำให้ทุกคนมองเห็นคนพิการในฐานะของมนุษย์เฉกเช่นเดียวกับทุกคน เป็นมนุษย์ที่มีทั้งดี ไม่ได้มีความต้องการ และไม่ต้องการ หรือมีความเป็นเพศสภาพเหมือนกัน เพื่อจะได้เกิดความเข้าใจในตัวของคนพิการอย่างถ่องแท้ แต่ถ้ามองในเชิงความเป็นจริง ก็คงถือเวลาแล้วที่หน่วยงานทางภาคสังคมจะต้องปฏิรูปตัวเอง โดยเฉพาะกระบวนการคิดและการวางแผนที่จะต้องมีละเอียดรอบคอบและครอบคลุมคนทุกภาคส่วนมากขึ้นกว่านี้ เพราะถึงคนพิการ (ที่ลงทะเบียน) จะเป็นคนส่วนน้อยของสังคม แต่ในฐานะของส่วนหนึ่งของสังคมก็ควรจะได้รับบริการและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกัน ให้สมกับที่สังคมไทยกำลังก้าวสู่ระบอบประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

เรื่อง : สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ
ภาพ : อัจฉริยา จัตตุพร

นับเราด้วยคน : ตอนที่ 6

ข้ออ้าง

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 27 ตุลาคม 2557

“เพราะฉันเป็นคนพิการ ฉันเลย....”

หลายคนอาจจะได้ยินคำพูดเหล่านี้ออกมาจากคู่สนทนาที่เป็นคนพิการบ้างไม่มากก็น้อย

ฟังเผินๆ นี่อาจจะเป็นเรื่องปกติ เพราะด้วยสภาพร่างกายของคนพิการนั้นส่งผลให้พวกเขาสามารถทำและไม่สามารถทำอะไรบางอย่างได้ แต่ทว่าในโลกความเป็นจริงกลับมีคนพิการบางส่วนใช้ข้ออ้างเหล่านี้เพื่อประโยชน์ตัวเอง ทั้งที่การกระทำบางอย่างไม่ได้เกินเลยศักยภาพของพวกเขาเลย

ข้ออ้างเหล่านี้คืออะไรบ้าง?

มาสาย, แชนคิว การละเมิดมารยาทของสังคม ละเมิดกฎหมาย หรือแม้แต่การไม่ยอมเรียกร้องสิทธิของตัวเอง เพราะความเคยตัวและรอเพียงแต่ให้สังคมยื่นมือมาช่วยเหลือโดยไม่ใช้ความพยายามใดๆ ด้วยซ้ำไป

นี่ยังไม่รวมไปถึงอาชีพหนึ่งของคนพิการซึ่งกระจายตัวไปทั่วประเทศ อย่าง ‘ขอทาน’ ทั้งที่บางคนก็มีการพิการเพียงเล็กน้อย หรือบางคนมองเฉยๆ ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพิการหากไม่เขียนป้ายบอก

สิ่งเหล่านี้ คือ เครื่องตอกย้ำว่าความสงสารหรือความเชื่อเวทมนิยมที่สั่งสมอยู่ในสังคมมานานนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลที่ร่างกายครบสามสิบสองเท่านั้น หากแต่ในคนพิการเอง ก็ยังมีความเชื่อในเรื่องพวกนี้อยู่เป็นจำนวนมาก และคนพิการก็เต็มใจจะใช้สิ่งนี้เป็นเครื่องต่อรองในสังคม เพื่อให้คนในสังคมเกิดความรู้สึกสงสารและเวทนาตัวเอง

คำถามคือการที่คนพิการยังใช้ข้ออ้างเหล่านี้เพื่อเรียกร้องสิทธิพิเศษต่างๆ ในสังคมนั้นจะส่งผลอะไรบ้าง

ข้อแรกเลยก็คือ โอกาสที่คนพิการจะสามารถมีพื้นที่ยืนของตัวเองอย่างเข้มแข็งนั้นคงเป็นไปได้ลำบาก เพราะเมื่อสังคมมองคนพิการในลักษณะของความน่าสงสาร สุดท้ายคนพิการก็จะถูกมองในฐานะพลเมืองชั้น 2 ซึ่งถึงจะมีเสียงแต่ก็เป็นสิ่งที่แผ่วเบาและไม่มีพลังเพียงพอที่จะขับเคลื่อนหรือสร้างความเปลี่ยนแปลงใดๆ ให้แก่สังคมได้

ที่มา : <http://www.goerie.com/storyimage/GE/20121202/NEWS02/312019937/AR/0/AR-312019937.jpg>

ตัวอย่างทุกวันนี้มีกระแสเรียกร้องในเรื่อง Universal Design เกิดขึ้นมาหนาหูมาก และมีคนพิการจำนวนหนึ่งออกมาเรียกร้อง ดูเหมือนก็ยังไม่ถูกตอบรับเท่าที่ควร เพราะสังคมยังมองไม่เห็นความจำเป็น หรือมองคนพิการว่าอยู่ในสถานะที่เทียบเท่ากับมนุษย์คนอื่นๆ ในสังคม

ขณะเดียวกัน การที่คนพิการบางคนก็มีข้ออ้างให้กับตัวเองมากมาย ย่อมส่งผลต่อความรู้สึกของฝ่ายที่เป็นผู้ปฏิสัมพันธ์ด้วย หลายคนไม่อยากจะเกี่ยวหรือข้องเกี่ยวกับคนพิการ เพราะกังวลว่าความพิการจะเป็นตัวถ่วงที่ทำให้พวกเขาไม่สามารถปฏิบัติตามภารกิจต่างๆ ได้อย่างลุล่วง และยังตอกย้ำความรู้สึกไร้สมรรถภาพของคนพิการให้ยิ่งรุนแรงขึ้นไป

เพราะฉะนั้น นี่อาจจะถึงเวลาแล้วที่คนพิการจะต้องลุกขึ้นมากระตุ้นกระตุ้นความเป็นมนุษย์ของตัวเองให้ผู้คนในสังคมได้เห็นว่า จริงๆ แล้วความพิการอาจจะจะเป็นเพียงอุปสรรคอย่างหนึ่งในการดำรงชีวิตไม่ใช่สิ่งที่บั่นทอนศักยภาพของตัวเอง

ทางหนึ่งอาจจะต้องอาศัยความเข้มแข็งของผู้นำคนพิการ ซึ่งกระจายอยู่ทั่วทุกภูมิภาค ซึ่งจะต้องดึงคนของตัวเองขึ้นมาจากวงวนเดิมๆ นี้ให้ได้ โดยเฉพาะการปรับเปลี่ยนทัศนคติของความน่าสงสารให้หมดสิ้นไป ไม่ว่าจะเป็นการส่งเสริมระบบการศึกษา การสร้างงานสร้างอาชีพ รวมไปถึงการใช้มาตรการทางกฎหมายเพื่อจะดึงคนพิการบางส่วนที่ประกอบอาชีพ เช่น ขอทาน เข้ามาสู่ระบบการฝึกตัวเอง เพื่อจะได้ไม่กลายเป็นทรัพยากรที่สูญเปล่าไป

ขณะเดียวกัน คนพิการเองก็ต้องพยายามผลักดันและช่วยเหลือตัวเองให้มากที่สุด มองตัวเองว่ามีคุณค่า และหาวิธีที่จะสร้างกำลังใจในการฟื้นฟูตัวเองขึ้นมา ไม่ใช่เฝ้ารอแต่ความช่วยเหลือของคนอื่น เพราะนอกจากจะเป็นการสร้างภาระให้แก่ตัวเองและผู้อื่นแล้ว ยังทำให้สุขภาพจิตของตัวเองต้องลงไปเรื่อย ๆ

เช่นเดียวกับสังคมที่ต้องเลิกแสดงพฤติกรรมโศกนพการ และให้ความช่วยเหลือเกินความจำเป็น อย่างหนึ่งอาจจะต้องรู้จักการปฏิเสธการขอความช่วยเหลือของคนพิการ หากเล็งเห็นว่าสิ่งนั้นไม่ใช่สิ่งที่เหลือบ่ากว่าแรง

ที่สำคัญคือ ต้องกล้าตำหนิหากคนพิการทำอะไรไม่ถูกต้อง เพื่อให้คนพิการเองมีความแข็งแกร่งเพียงพอที่จะสามารถเผชิญชีวิตอยู่ในสังคมปกติได้เฉกเช่นคนทั่วไป

ข้ออ้างอาจจะเป็นเรื่องธรรมดาของชีวิตมนุษย์ไม่ว่าคนนั้นจะพิการหรือไม่ก็ตาม แต่ขณะเดียวกัน ข้ออ้างก็เป็นเครื่องแสดงถึงความรับผิดชอบที่มนุษย์คนหนึ่งด้วยว่ามีมากหรือน้อยแค่ไหน เพราะคนเรายังมีข้ออ้างเยอะก็แสดงว่ามีปัญหาในเรื่องความรับผิดชอบมาก และสุดท้ายคงจะหนีไม่พ้นสายตาของคนรอบข้างที่จะคอยประเมินว่าคนผู้นั้นเป็นคนเช่นใด

เรื่อง : สถาบันสร้างเสริมสุขภาพคนพิการ

ภาพ : อัจฉริยา จัตตุพร

เรื่องราว-คน-พิเศษ-เกิดขึ้น-ธรรมดา

ตอนที่ 1

เขียนโดย : webmaster, วันที่ 6 พฤษภาคม 2558

หมายเหตุ : เรื่องราว-คน-พิเศษ-เกิดขึ้น-ธรรมดา คือบันทึกเล็กๆ ของหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่งจากรั้วมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ที่มุ่งหวังจะเดินต่อไปในเส้นทางของ ‘หมอฟัน’ แต่ด้วยจังหวะชีวิตทำให้พวกเขาได้เข้าไปทำความรู้จักกับกลุ่มคนพิเศษที่แตกต่าง ซึ่งสุดท้ายแล้วกลุ่มคนเหล่านั้นเองได้หล่อหลอมให้พวกเขากลายเป็น หมอฟันที่เต็มไปด้วยความรัก และมีมุมมองต่อโลกใบนี้กว้างขวางกว่าเดิม **Blue Rolling Dot** ขอหยิบเรื่องราวอันน่าประทับใจนี้ มาถ่ายทอดทุกคนได้รับทราบ และทำความเข้าใจถึงกลุ่มคนที่เรียกว่า ‘เด็กออทิสติก’ ไปพร้อมๆ กัน

จุดเริ่มต้น

“คิดว่าวิชา ‘พันธุกรรมชุมชน’ สอนอะไร?”

คำถามนี้เป็นคำถามที่อาจารย์ถามพวกเราในช่วงโมงแรกๆ ที่เจอกัน และเป็นคำถามที่อยู่ในใจของพวกเราเช่นกัน ในตอนนั้น พวกเราก็ให้คำตอบต่างๆ นานาเท่าที่พอจะนึกออกมาได้ เช่น การเรียนเพื่อรู้ถึงโรคในช่องปากของคนในชุมชน การออกหน่วยทันตกรรมในพื้นที่ห่างไกล การปรับตัวกับคนไข้ ฯลฯ

อาจารย์เฉลยว่า วิชาพันธุกรรมชุมชน สอนให้ “เข้าใจชุมชนในทัศนะของชุมชนเอง”

ไม่มีใครเข้าใจที่อาจารย์พูด... ในตอนนั้น

เหตุที่เข้าใจยากเพราะสิ่งที่กระบวนวิชานี้ต้องการปลูกฝังให้กับนักศึกษาทุกคน อาจจะเป็นนามธรรมเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ด้วยคำบรรยายบนสไลด์ หรือรูปภาพประกอบต่างๆ แต่เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิดที่ส่งผลไปถึงการแสดงออกและการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นในสังคม นั่นคือ “ทำอะไร เราจึงจะเข้าใจผู้อื่น และสามารถแสดงออกได้อย่างเหมาะสม”

ถึงแม้ใจเนื้อหากระบวนวิชานั้นไม่เกี่ยวข้องกับการรักษาทางทันตกรรมเลย แต่สักๆ แล้วกลับสามารถนำไปใช้รักษา หรือประคับประคองความรู้สึกทางใจของผู้อื่น รวมทั้งคนไข้ของพวกเราในอนาคต เพราะความเข้าใจของหมอที่มีให้กับคนไข้ นั้นมีความสำคัญต่อคนไข้ไม่น้อยไปกว่าฝีมือในการรักษาเลย ดังที่สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนกเคยไว้ว่า “ฉันไม่อยากให้เธอเป็นหมอเพียงอย่างเดียว แต่อยากให้เธอเป็นคนด้วย”

หนังสือเล่มเล็กๆ นี้เป็นผลพวงจากประสบการณ์จากการเรียนที่แสนประหลาด ที่ครั้งหนึ่งในชีวิตเราได้มีโอกาสไปสัมผัสพูดคุยกับคนกลุ่มเล็กๆ ในสังคม ที่พวกเราไม่เคยตระหนักถึงการมีอยู่ของเขาเหล่านั้น ทำให้พวกเราได้รับแง่คิดที่น่าสนใจ ซึ่งหลายเรื่องเป็นสิ่งที่อาจจะเคยได้ยินได้ฟังมาหลายครั้งแต่ยังไม่เคยรู้สึกได้จริงเช่นครั้งนี้ เป็นประสบการณ์ที่เกิดจากความพยายามที่จะเข้าใจผู้อื่นในมุมมองของเขาเหล่านั้นเองอย่างดีที่สุด

พวกเราไม่ได้คาดหวังให้ผู้อ่านเข้าใจ หรือคล้อยตาม แต่แอบหวังเล็กๆ ว่า เรื่องราวเหล่านี้ อาจช่วยพาใครบางคนไปมองไปพบกับอีกมุมหนึ่งของโลกใบนี้ ที่อาจจะทำให้เกิดแรงบันดาลใจ ทำให้เข้าใจผู้อื่น เข้าใจตนเอง และเข้าใจ “ชีวิต” ได้มากขึ้น...

1

ครั้งแรกๆ ของการเรียนวิชาพันธุกรรมชุมชน หรือ commune ในภาษาของนักศึกษา พวกเรานั่งล้อมวงประชุมกัน เพื่อการทำลงมติเลือกหัวข้อที่จะทำการศึกษาเป็นครั้งสุดท้าย “หน่วยกั๊ย” และ “บุคคลผู้ใกล้ชิดเด็กออทิสติก” เป็นสองเรื่องที่ผ่านมาในรอบตัดเชือก มีทั้งผู้สนับสนุนและฝ่ายค้านด้วยกันทั้งสองหัวข้อ บางคนให้เหตุผลว่าอยากพบประสบการณ์ ตื่นเต้น ลุ้นระทึก ไปกับหน่วยกั๊ยสักครั้งในชีวิต บางคนบอกว่า โลกของออทิสติกมันดูน่าพิศวงและ น่าค้นหา เมื่อความเห็นเป็นเช่นนี้ จึงต้องอาศัยหลักประชาธิปไตย ให้ทุกคนมีสิทธิ์เลือก 1 คน 1 หัวข้อ เขียนลงมาในกระดาษแล้วมานับกัน หลังการนับคะแนน ผลก็ออกมาว่า หัวข้อ บุคคลผู้ใกล้ชิดออทิสติกคะแนนมากกว่า 4 เสียง

อาจเป็นเพราะมีแรงจูงใจบางอย่างทำให้สมาชิกส่วนใหญ่เลือกหัวข้อนี้ คนหนึ่งว่าเป็นสิ่งที่ น่าสนใจในเรื่องของความคิด ความคาดหวัง ความรัก ของคนเป็นพ่อแม่ที่มีต่อลูกที่ไม่ปกติ บ้างก็ว่า คนที่ดูแลใกล้ชิดเด็กเหล่านี้ต้องทำอะไรที่พิเศษกว่าคนอื่น เพราะเท่าที่รู้มาดูแลเด็กธรรมดา ก็ปวดหัว จะแย่แล้ว สุดท้ายคือโลกพิเศษแห่งนั้นที่คนธรรมดามองว่าผิดปกติจะสามารถ อยู่บนโลกใบเดียวกันได้อย่างมีความสุข ความหวัง มีกำลังใจ ได้อย่างไร ความต่างจากธรรมดา จึงเป็นความพิเศษ ที่ทำให้เราสนใจหัวข้อนี้ และข้างในเรารู้สึกได้ว่ากำลังจะพบความสวยงามบางอย่าง... อะไรที่ทำให้ ข้างในเรารู้สึก กำลังซึกงหัวใจเราอยู่

2

เมื่อได้หัวข้อมาก็เริ่มการทำงาน พวกเราตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ครั้งนี้ไว้ว่า อยาก จะเข้าใจใน “โลก” ของออทิสติกมากขึ้น เป็นวัตถุประสงค์ที่กว้างมาก แต่เราก็ไม่รู้จริงๆ ว่าจะอะไร ได้ดีกว่านี้กับเรื่องที่เราไม่แม้แต่จะรู้จัก อายาวาแต่ความคุ้นเคย เรื่องสถานที่ที่จะไปศึกษาพวกเรา เล็กไว้สองแห่ง แห่งแรก คือ ศูนย์ดูแลผู้ป่วยเด็ก ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ โรงพยาบาลมหาสารนคร เชียงใหม่ แห่งที่สอง คือ สถาบันพัฒนาการเด็กราชนครินทร์ โซคดีที่ทั้ง 2 แห่งมีสมาชิกในกลุ่ม ของเราบางคนที่ยังจำมาก่อนทำให้การประสานงานเพื่อเข้าไปเก็บข้อมูลเป็นไปอย่างราบรื่น

ที่เหลือจึงเป็นเรื่องการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเรียนรู้ครั้งนี้

คำถามต่างๆ ถูกหยิบยกขึ้นมาพูดคุย เช่น

จะไปสัมภาษณ์ใคร ผู้ปกครอง ครูฝึก ผู้ดูแล พยาบาล นักจิตวิทยา หรือตัวเด็ก (ถ้าคุย กันรู้เรื่อง)?

สิ่งที่ต้องระวังมีอะไรบ้าง เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องอ่อนไหวไหม ถามคำถามแบบนี้ไปเขาจะ
รับได้ไหม จะยอมตอบไหม ถามอย่างไรให้เขาเปิดใจคุยกับเรา

การพูดคุยเพื่อเตรียมตัวดำเนินไปสักพัก มีประเด็นมากมายถูกหยิบยกขึ้นมาปรึกษากัน
จนสุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่า สัปดาห์หน้าลองไปพูดคุยกับพวกเขาจริงๆ ก่อน เดียวก็รู้ได้เองว่าจะถามอะไร
อย่างไร ในเบื้องต้นขอให้เราไปพร้อมกับใจที่เปิดกว้าง ไม่ด่วนตัดสิน และเปิดประสาทสัมผัส
ส่วนที่รับรู้ความรู้สึกของคนอื่นไว้มากที่สุด

ทำงาน “พิเศษ”

เขียนโดย : ชัย

เวิร์ดคนไข้โรคจิต คือ ความคิดแรกที่เกิดขึ้นเมื่อเห็นป้ายภาควิชาจิตเวชฯ ด้วยประสบการณ์ส่วนตัวที่เคยเดินตามคุณลุงซึ่งเป็นจิตแพทย์ Round ward อยู่หลายครั้ง รู้สึกสนุกกับคำตอบนานัปการ เมื่อคุณลุงถามคนไข้ในเรื่องต่างๆ แต่วันนี้ไม่ได้พบผู้ป่วยจิตเวช แต่เราเดินทะลุเข้าไปที่หอผู้ป่วยจิตเวชเด็กเพื่อไปพูดคุยกับผู้ดูแลเด็กออทิสติกที่นี่

“เหม็นฉี่!” คือความรู้สึกแรกเมื่อเปิดประตูกระจก ห้องขนาดราวประมาณ 8 เมตร คูณ 5 เมตร ดูแคบลงไปถนัดตาเมื่อพวกเราก้าวเข้าไป ภาพที่ปรากฏตรงหน้าเสมือนว่าห้องนี้ไว้ทำกิจกรรมทุกประเภท ของเล่นและสิ่งของอื่นๆ ที่เราไม่รู้ว่าจะเรียกอะไรดี แขนงอยู่เต็มแทบทุกพื้นที่ของผนังห้อง มีเด็กผู้ชาย 4 คนอยู่ในห้องนี้ คนหนึ่งกำลังนอนทำเสียงคล้ายเครื่องจักรสักอย่างกำลังทำงาน บรีอ บรีอ... อีกคนกะโดดไปมาคล้ายกับ อีกคนโยกตัวไปมาหน้าที หลังที่นัยน์ตาเหม่อมองมายังผู้มาใหม่ คนสุดท้าย ยืนอยู่ที่มุมห้องเหมือนกำลังหยั่งเชิงว่าพวกเรามาทำอะไร แต่ละคนดูจะมีโลกส่วนตัว ยากเกินที่เราจะเข้าใจได้ว่าขณะนั้นเขาคิดอะไรอยู่ พอเดินเข้าไปทักก็ไม่ตอบ บางคนก็ก้มหน้าก้มตาเล่นต่อไปเสมือนหนึ่งไม่รับรู้การปรากฏตัวของพวกเรา...

ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้อดคิดในใจไม่ได้ว่า แค่อสถานที่รับเลี้ยงเด็กปกติที่เด็กพอจะสื่อสารกันรู้เรื่อง เด็กแต่ละคนก็ซุกซน วิ่งวุ่น ป่วนกันให้ปวดหัว หนักใจคนดูแลจะแยกอยู่แล้วเทียบไม่ได้เลยกับที่นี่ ที่เด็กแต่ละคนนอกจากจะเล่นโน่นเล่นนี่อยู่ในโลกของจินตนาการของตนเองที่ยากแก่การเข้าใจแล้ว พวกเขายังแทบไม่ตอบสนองการสื่อสารของเราด้วย คนดูแลเด็กพวกนี้คงต้องไม่ธรรมดาแน่

เราได้พบกับพี่แดง พยาบาลหนึ่งเดียวของหอผู้ป่วยแห่งนี้ จากที่เราได้โทรมานัดหมายล่วงหน้ากับพี่แดงก่อน เราจึงได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดี

“เด็กบางคนจะสื่อสารกับเราไม่ได้ พอมีความต้องการหรืออยากทำอะไร แต่เราไม่เข้าใจเขาตอบสนองเขาไม่ได้ ทำให้เขาแก้ปัญหาหรือจัดการความต้องการของตัวเองไม่ได้ พอเป็นแบบนี้ก็จะอารมณ์ไม่ดี เริ่มแสดงกิริยาต่างๆ บางคนร้องไห้ บางคนวิ่งไปเรื่อย เราก็มารู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่” พี่แดงเล่าพฤติกรรมของเด็กๆ ให้ฟัง

“พี่แดงได้มาทำงานที่นี่ได้ยังไงครับ?”

“ตอนแรกพี่ก็ไม่ได้ตั้งใจมาทำงานที่นี่โดยตรงหรอกนะ บังเอิญเห็นตำแหน่งมันว่างก็เลยมาทำ พอเข้ามาอยู่ก็ต้องศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทำความรู้จัก ทำความเข้าใจกับบอทิสติก”

“เด็กพิเศษในความของพี่มีความหมายว่าอย่างไรครับ?” ผมถามต่อ

“ถ้าตอบแบบพี่ ก็น่าจะหมายถึงเด็กที่ต้องได้รับการดูแลเป็นพิเศษ เรียนรู้ด้วยวิธีที่พิเศษจากบุคคลพิเศษด้วยนะ” พี่แดงพูดด้วยใบหน้าที่เป็นสุข ดูเป็นคนพิเศษขึ้นมาทันที

ดูเหมือนว่าคนดูแลที่พิเศษ คือ บุคคลที่มีหัวใจ ความคิด มีมุมมองชีวิตที่อ่อนโยน อดทน ใจเย็น ต่างจากคนทั่วไป

“แต่บุคคลากรด้านนี้น้อยนะ” พี่แดงพูดเชิงน้อยใจ แต่ผมกลับในใจว่าก็เนสิ คนพิเศษนะ มีไม่กี่คนหรอก

“แล้วพี่แดงมีวิธีสื่อสารกับเด็กๆ ยังไงครับ?”

“เราจะทำเป็นสมุดภาพเรียกว่า Text ข้างในจะมีภาพเล็กๆ และรูปกิจกรรมต่างๆ เช่น ภาพคนซื้อของ ภาพคนนอน ภาพของใช้และขนมต่างๆ เวลาที่เขาต้องการอะไร ก็จะหยิบขึ้นมาให้เราดู เป็นเหมือนสมุดพูดได้ที่ใช้สื่อสารกับคนอื่น เด็กกลุ่มนี้จะจำเป็นภาพได้ดีกว่า ส่วนเรื่องทักษะทางสังคม การอยู่ร่วมกับคนอื่นก็จะเป็นหนังสือ Social Story ของแต่ละคน ที่ทำออกมาเป็นภาพเพื่อบอกว่า ถ้าเราเจอเหตุการณ์แบบนี้ เราต้องทำอย่างนั้นๆ เด็กๆ ก็จะดูภาพ เราก็จะเป็นคนแล้ว เขาก็จะจำได้บ้างไม่ได้บ้าง”

เมื่อเขาพูดไม่ได้ เราก็มีวิธีการสื่อสารโดยทำสมุดภาพให้ จะได้เข้าใจว่าเขาต้องการอะไร อยากให้เราช่วยอะไร เราจะได้ปรับตัว ปรับความคิดให้เหมือนเขา เข้าใจซึ่งกันและกัน เมื่อย้อนมามองที่คนทั่วๆ ไป พูดได้ ฟังได้ สื่อสารได้ แต่ทำไมเราไม่ค่อยเข้าใจกันหรือบางทีเราอาจไม่ต้องการเข้าใจกันจริงๆ ผมคิดเช่นนั้น

“ในเรื่องการใช้ชีวิตเราก็จะสอนพื้นฐาน เช่น การแปรงฟัน กินข้าว เข้าห้องน้ำ ซื้อของ ง่ายๆ แค่นั้น ไม่ได้หวังหรือต้องการทำอะไรยากๆ ได้ พี่ที่เราเรียนๆ กันอยู่มันมากไปนะ ทฤษฎีมากมาย ไม่ได้เอาไปใช้ในชีวิตจริงหรอก การเข้าใจคนอื่น ปฏิบัติตัวต่อกันดีๆ เรียนมามากมายบางคนยังทำไม่ได้ดีด้วยซ้ำ”

อาจจะจริงอย่างที่พี่แดงว่า จริงๆ แล้วทักษะที่จำเป็นในการดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกันกับคนอื่นมีไม่กี่อย่างหรอก และคนอย่างเราๆ ย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าควรทำอย่างไร แต่...ทำไมไม่ค่อยทำกัน?

“ที่นี่มีกิจกรรมอื่นๆ ไหมครับ นอกจากการเรียนการสอน?” ผมสงสัย

“ก็มีนะ เช่น การไปเที่ยวสวนสัตว์ เที่ยวทะเล ไปงานวันเด็ก การที่ให้ได้ทำกิจกรรม ได้สัมผัสกับสังคมโลกภายนอก เป็นการเรียนรู้ในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ต่อสถานที่ ยิ่งสัมผัสกับโลกภายนอก ก็จะหลุดออกจากโลกส่วนตัวมากขึ้น”

ผมรู้สึกเห็นด้วย ความคิดนี้ใช้ได้กับคนทั่วไป คือ ยิ่งเราทำกิจกรรมมาก ไปเที่ยวที่ต่างๆ พบสังคมที่หลากหลาย ก็จะทำให้เราเข้าใจผู้อื่นมากขึ้น เข้าใจโลกมากขึ้น ที่สำคัญคือทำให้เราหลุดออกจากความคิดของตัวเอง ปัญหาของตัวเอง และสามารถปรับตัว ปรับความคิดให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

“พี่คงเหนื่อยแย่ต้องดูแลเด็กๆ พิเศษแต่ละคน” บรรยายากที่รุ่นวายรอบตัวให้ผมต้องถามออกไปแบบนี้

“ไม่ค่อยได้คิดเรื่องเหนื่อยหรอก” พี่แดงตอบพร้อมรอยยิ้ม

“พี่คิดว่างานที่ทำอยู่เป็นงานที่มีคุณค่าไม่ใช่แค่ต่อสังคม ต่อคนอื่นๆ แต่ที่สำคัญมันเป็นคุณค่าต่อตัวเอง มันทำให้เดี๋ยวนี้พี่มีความสุขกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตได้ รู้สึกภูมิใจสุขใจที่เห็นเด็กๆ ทำอะไรบางอย่างได้ด้วยตัวเอง ถึงแม้จะเป็นสิ่งง่ายๆ ที่หลายคนอาจจะเห็นว่าไม่มีอะไรเลยอย่างการแปรงฟัน การเดินไปซื้อขนม...”

สำหรับมนุษย์บางคนความเหนื่อยไม่มีผลใดๆ เลย เมื่อเทียบกับความสุขและความภาคภูมิใจที่ได้จากการทำงานซึ่งเป็นรางวัลในแต่ละวัน เราจึงได้รู้ว่าแท้จริงเด็กๆ เหล่านี้ ล้วนคือ แหล่งพลังงานที่ทำให้ชีวิตพี่แดงขับเคลื่อนต่อไป

“พี่ได้ข้อคิดอะไรจากการทำงานนี้ครับ?” ผมถามหวังได้อะไรดีๆ ติดตัวไปใช้

“ในโลกนี้มันมีเหตุการณ์เกิดขึ้นมากมายที่เราควบคุมไม่ได้ ไม่ต้องไกลหรอก มองที่ตัวเราลิบางที่เราก็คุมตัวเองไม่ได้เหมือนกัน ถ้าเราไปคาดหวังไปยึดมัน ต้องการให้เป็นอย่างโน้นอย่างนี้เราก็มีโอกาสผิดหวังและอารมณ์เสีย เพราะเหมือนโลกนี้ไม่เป็นไปตามที่เราต้องการทางที่ดีเราไม่ต้องไปควบคุม ไปยึด เรามอง และพยายามเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น อยู่กับมันอย่างมีความสุขดีกว่า”

คนภายนอกอาจมองว่าคนที่ทำงานตรงนี้ เป็นคนเสียสละ เหนื่อย และไม่สนุก แต่หากได้ฟังปากคำพร้อมเห็นสีหน้าและรอยยิ้มของพี่แดงอย่างที่เราได้สัมผัส ก็จะได้รู้ว่าพี่แดงมีความสุขและมีพลังมากมายที่ทำให้ทำงานได้จนไม่มีเวลาไปเหนื่อย (หรืออาจจะลืมหิน้อยก็เป็นได้) พี่แดงทำให้พวกเราเห็นว่า ไม่ว่าเราจะทำงานอะไร トラบใดที่เราเห็นค่าของงานนั้น เราก็จะมีความสุขและรู้สึกได้ถึงคุณค่าของตัวเองไปด้วย

เรื่อง : คณะนักศึกษาสาขาวิชาทันตกรรมชุมชน คณะทันตแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ภาพ : TOM

“

How-To รู้ไว้ใช้ว่า ใส่บา้แบกหาม

บทความเล่มนี้ จะกล่าวถึงเรื่องราวเรียบๆ
วิธีการง่ายๆ บอกเล่าให้คุณได้รับรู้ เปิดประเด็น
ให้คุณได้เห็นและเข้าใจในบางเรื่องบางอย่าง
ที่ดูเป็นเรื่องเล็กน้อยของเรา แต่เป็นเรื่องใหญ่ของเขา
และนั่น..ก็จะทำให้คุณไม่ไปแบ่งแยกหรือ
กีดกันใครบางคนของออกจากสังคม
โดยที่คุณก็ไม่ต้องรู้ตัว!!

”

ดาวน์โหลดหนังสือเล่มนี้และงานวิจัยอื่นๆ ของสวรส. และเครือข่ายได้ที่
คลังข้อมูลและความรู้ระบบสุขภาพของสวรส.และองค์กรเครือข่าย <http://kb.hsri.or.th>

โดย สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.)
88/39 อาคารสุขภาพแห่งชาติ ชั้น 4 กระทรวงสาธารณสุข ช.6
ถ.ติวานนท์ 14 ต.ตลาดขวัญ อ.เมือง จ.นนทบุรี 11000
โทรศัพท์ : 0-2832-9200 โทรสาร : 0-2832-9201
<http://www.hsri.or.th>